

Αναρχία

Αρ. φύλ. 14, Δρχ. 100

Οκτώβρης '89

Ταχ. θυρ. 26050 10022 ΑΘΗΝΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟ

Σήμερα όπου σ' Ανατολή και Δύση ο καπιταλισμός γίνεται αποδεκτός ως το ιδανικότερο σύστημα κυριαρχίας, ΚΑΝΕΝΑ κόμμα δε θέτει ζήτημα ΑΛΛΑΓΗΣ ή ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ του. ΟΛΟΙ οι επαγγελματίες της εξουσίας, με οποιοδήποτε προσωπείο κι αν εμφανίζονται ΕΝΑ στρατηγικό στόχο έχουν πλέον: ΤΗ ΔΙΑΣΩΣΗ και την ΕΠΕΚΤΑΣΗ του ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ.

Στην Ελλάδα ίσως γίνονται πιο έκδηλες οι προθέσεις των καθεστωτικών κομμάτων αφού μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα θρήκαν και τον ΤΡΟΠΟ που θα εκπληρώσουν αυτό το μεγαλεπήβολο στόχο των ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ: με τη ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ.

ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ σημαίνει ότι τα κόμματα αποδέχονται σαν ανώτερη αξία τη λειτουργία του συστήματος, από τις επιμέρους «διαφορές» τους είτε είναι ιδεολογικές, είτε είναι πολιτικές είτε είναι φιλοσοφικές. Παράλληλα σημαίνει ότι τα κόμματα υιοθετούν σαν ΚΟΙΝΗ πλέον πολιτική ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ την διαχείριση του καπιταλισμού. Αυτή την προοπτική θέλουν να επιβάλλουν και στην κοινωνία καθιστώντας τη συνενοχή και συμμετοχή στα προβλήματα του συστήματος. Η κυβερνητική συμμαχία της Δεξιάς με την Αριστερά είναι το πρώτο βήμα για να πεισθούν οι οπαδοί των κομμάτων και η κοινωνία γενικώτερα ότι είναι δυνατές τέτοιου είδους συγκλίσεις μιας και τα προβλήματα είναι κοινά για όλους. Ο κίνδυνος ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗΣ ερμηνείας του φαινομένου - καπιταλισμός - οικονομία - θεσμοί-, τείνει να γίνει πραγματικότητα αφού τα δυο «φαινομενικά» «άκρα» ταυτίζονται τις αντιλήψεις τους.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Μια απέλαση μια έκδοση κι η κυβέρνηση «Εθνικής Συμφιλίωσης»
- Δυο αριστεροί στη κυβέρνηση - ένας αγωνιστής στην αγχόνη
- Η Παγκόσμια Τράπεζα, ένα άψογο δείγμα της συγγνότητας του διεθνοποιημένου καπιταλισμού.
- Για την αλήθεια της ιστορίας
- Γενικές παρατηρήσεις για το ζήτημα της σχέσης κεφαλαίου και τεχνολογίας
- Ο Χωροταξικός Ελεγχος με την βοήθεια της Πληροφορικής.
- Περί εμπρησμών...
- Για τον Μιχάλη Πρέκα
- Κοινωνική συναίνεση και κομματική κοροϊδία
- ΚΚΕ - ΕΑΜ - Εθνική Συμφιλίωση
 - Γουντιστόκσκυ
- Υπαρξη και επαναστατικός λόγος
- Το πως παίζεται η ζωή και γιατί
- Για τον Νίκο Τσουβαλάκη

Και αν κάθε τόσο μας μιλούν για τα προβλήματα του ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, για την ανεξαρτησία της ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ, για τον ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟ των θεσμών, για την ΕΘΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ, είναι γιατί στη γλώσσα της ΣΥΝΑΙΝΕΣΗΣ, τα ΦΕΝΤΙΚΑ μετατρέπονται σ' «ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΕΣ», οι ΔΙΚΑΣΤΕΣ σε δικαιοσύνη, ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ σ' εθνική οικονομία.

Δικαστική ενσάρκωση της Συναίνεσης

Όταν πριν λίγους μήνες ο πρόεδρος των δικαστών έλεγε σε συνέντευξη ότι «δεν κινδυνεύουμε από ένα δικαστικό κράτος» εννοούσε ότι «ήρθε η ώρα των δικαστών». Το ισχυρό δικαστικό λόμπυ ξεκίνησε την ανοδική του πορεία όταν ο ρόλος του έγινε καθολικά αποδεκτός από όλα τα κόμματα ανεξαιρέτως. Με το αξίωμα: οι δικαστικές αποφάσεις είναι δίκαιες κι αποδεκτές, τους καλούσαν τότε να αποφασίσουν για τη νομιμότητα ή μη μιας απεργίας, τότε για να νομιμοποιήσουν ένα συνδικάτο, τότε για να «δικαιτητεύσουν» ανάμεσα σε εργάτες και εργοδότες. Τελευταίως και με την εμφάνιση του σκάνδαλου Κοσκωτά κατάφερε όχι μόνο να κυριαρχήσει στην πολιτική αλλά και να θεσμοθετήσει την κυριαρχία του με τους δικαστικούς κώδικες.

Οι νέοι δικαστικοί κώδικες δίνουν περισσότερη αυτονομία στους δικαστές από την πολιτική εξουσία κι έτσι οι δικαστές τώρα πιά βρίσκονται μόνοι τους απέναντι σε μια ανυπεράσπστη από τα νύχια τους κοινωνία.

Κανείς ποτέ βέβαια δεν πίστεψε ότι ήταν πραγματικός ο χωρισμός της εξουσίας σε εκτελεστική - νομοθετική - δικαστική. Στην πραγματικότητα άλλαζαν προτεραιότητα ανάλογα με την αναγκαιότητα καταστολής που υπήρχε. Πότε η ΒΟΥΛΗ, πότε η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ, πότε ο ΣΤΡΑΤΟΣ, πότε οι ΔΙΚΑΣΤΕΣ.

Στην προκειμένη περίπτωση με την πολιτική συναίνεση που απαιτεί άκριτη αποδοχή των επιλογών της εξουσίας η προτεραιότητα δίνεται στη ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ εξουσία μιας και αυτή απαιτεί άκριτη αποδοχή των αποφάσεών της. Έτσι η εξουσία συνολικά όσο πιο απρόσωπη και απολιτικοποιημένη φαίνεται τόσο πιο αποδεκτή και αποτελεσματική θα είναι.

Τρόμος

Όσο περισσότερο διευρύνονται οι νόμοι καλύπτοντας κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα τόσο περισσότερο περιορίζεται η ατομική ελευθερία. Αυτό το γνωρίζουν και οι δικαστές και τα κόμματα. Γι' αυτό πολύ πριν τις εκτελέσεις των δικαστών και του Μπακογιάννη από την «17 Νοέμβρη» επεξεργάζονται σχέδια νόμου βάσει των οποίων θα υλοποιήσουν το πρόγραμμα της απόλυτης κυριαρχίας. Με πρόφαση την τρομοκρατία - που ας σημειωθεί είναι παγκοσμίως η αιχμή του δόρατος για τους δυτικούς κεφαλαιοκράτες - προσπαθούν να ενδυναμώσουν την «Δικαιοσύνη» για να επιτεθεί με καλύτερα όπλα στην

κοινωνία. Προσφέρουν στους μπότσους και στους δικαστές ΟΛΟΚΛΗΡΗ την κοινωνία αιχμάλωτη θεσμοθετώντας το λεγόμενο ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ. Αυτό στην απλή γλώσσα σημαίνει καινούργιες σκευωρίες, καταστολή, παρακολούθησεις, κοριοί και ότι άλλο διαθέτει το κράτος όταν επιτίθεται. Δείγμα αυτού του νομοσχεδίου που προτείνουν οι δεξιοί διαχειριστές είναι αυτό που επεξεργάζονταν η Ομάδα Κοινοβουλευτικού Ελέγχου της Νέας Δημοκρατίας και δια στόματος του βουλευτή ΚΡΙΚΟΥ. Έλεγε ανάμεσα στα άλλα: «Είναι απολύτως αναγκαίο να κτυπηθούν -οι αναρχικοί- ανελέητα από τις αστυνομικές αρχές για να εκκλείψουν μακροπρόθεσμα παντελώς. Προς τούτο απαιτείται».

συν. σελ. 2

ΔΥΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ ΣΤΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΝΑΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΣΤΗΝ ΑΓΧΟΝΗ

Εννιά Τούρκοι και Κούρδοι αντιφασίστες αγωνιστές «προωθημένοι» (κατά την αισχρή αντίληψη του γελοίου υπουργού Δημ. Τάξης) στα κάτεργα της Τουρκικής χούντας, σε διάστημα μιάς εβδομάδας, αποτελεί όντως... ρεκόρ αυτοεξευτελισμού για τα ασήμαντα ανθρωπάκια που επιμένουν να υποδύονται τους σύγχρονους θεματοφύλακες του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού: κι αν αυτό είναι μιά «συνήθης πρακτική» της Δεξιάς, πάντως για την Αριστερά σαρκώνει μιά καινούργια «ιστορική κατάκτηση» που ήταν αποδρά από τη γελοιότητα βρίσκεται φυλακισμένη στη τραγωδία. Ο χρόνος κυλά εις βάρος και των τελευταίων υπολειμμάτων αξιοπιστίας των αριστερών ηγεσιών, φωτίζοντας τόσο τον μύθο της σοσιαλιστικής τους ιδέας (που ισχύει πρακτικά ως ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ επαναδικαιολόγησης της κρατικής τυρρανίας) όσο και το διάτρητο ψεύδος των πολυδιαφημισμένων «εκσυγχρονιστικών οραμάτων» τους (που κινούνται σαφώς ΕΝΤΟΣ των δυναμικών της Κυριαρχίας).

Οι νέοι προσανατολισμοί της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής (έκφραση μιας διαχειριστικής στρατηγικής με χαμηλό βαθμό ελαστικότητας ως προς την προσαρμογή της στα Δυτικά παραγγέλματα) μεταφράζονται στη προσπάθεια να αμβλυνθεί η Ελληνο-Τουρκική διάσταση με την υιοθέτηση μιάς «πολιτικής διαλόγου» με βάση την αρχή της αμοιβαίας κατανόησης: οι ορίζοντες είχαν διανοιχτεί απ' το Νταβός και μάλλον επικυρώθηκαν πρόσφατα στην Αττάλεια. Το πρακτικό νόημα αυτής της «κατανόησης» εκδηλώνεται με την αλληλεγγύη στους στρατοκράτες της Άγκυρας διαμέσου της εγκληματικής απέλασης του Ος Σομάρ και η άμεση εφαρμογή αυτού του «διαλόγου» συντελείται με τη ταχύρρυθμη συνεργασία αμφοτέρων των εθνικών δικωτικών μηχανισμών. Επιτέλους, ποιος είναι τόσο ηλίθιος ώστε να υποτιμά την... διεθνιστική αλληλεγγύη των αφεντικών;

Και μέσα σ' αυτόν τον χορό των βρυκολάκων, η Αριστερά να φορά τον κουρελιασμένο μανδύα του Πόντιου Πιλάτου και να κλαψουρίζει στα πρωτοσέλιδα των κιτρινοφυλλάδων της παριστάνοντας το ανυποψίαστο θύμα των περιστάσεων! Με τέτοιους τρόπους ο παραλογισμός της Εξουσίας επιβάλλει τη θανάσιμη λογική του διαμέσου των τεχνικών της μαζικής δημαγωγίας. Δεν καταλαβαίνουμε γιατί να μην αναγνωρίσουμε στο «αγωνιστικό προφίλ» του κάθε Κωστα-ντόπουλου και της κάθε Δαμανάκη έναν ΔΗΜΙΟ του Θεού Σομάρ!

Τα περιστατικά είναι γνωστά και δεν χρειάζεται μιά ακόμη έκθεσή τους. Αυτό που χρειάζεται να γίνει είναι «να καταστήσουμε το αίσχος ακόμα πιο αισχρό δημοσιοποιώντας το» (σύμφωνα με την εύστοχη προτροπή του δικού τους κορυφαίου ιδεολογικού πατέρα, του Μάρξ). Και η ουσία του δεδομένου αίσχους

από σελ. 1

Α) Επισήμανση και καταγραφή απάντων.
Β) Διαρκής έλεγχος (προσαγωγές, έρευνες κ.λ.π.).
Γ) Επαναφορά του 774/78 και θέσπιση νέου αντιτρομοκρατικού νόμου που θα περιλαμβάνει ορισμένες πράξεις όπως καταλήψεις, εμπρησμούς, κ.λ.π.
Δ) Ριζική αλλαγή της κυβερνητικής πολιτικής έναντι των αναρχικών αλλά και έναντι της διεθνούς και εξωτερικής τρομοκρατίας.

Ή με το κράτος ή με την κοινωνία

Οι Αναρχικοί ξέρουν, μα η ιστορία πολύ καλύτερα γνωρίζει ότι μέσα στην κοινωνία υπάρχουν εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενοι, κυρίαρχοι και κυριαρχούμενοι, φτωχοί και πλούσιοι και καμιά ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ και κανένας ΔΙΚΑΣΤΗΣ δεν είναι δυνατόν να τους ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΕΙ.

Πώς είναι δυνατόν άραγε να πείσουν την κοινωνία ότι ο δικαστής ταυτίζεται με το δίκαιο όταν οι νόμοι γράφονται από τη γραμπατέδα ενός μεγαλοαπατεώνα, όταν οι νόμοι στοιχειωθούν από κρατικά υπουργεία, ή όταν πλασσάρονται από τους Αμερικάνους και τους Ευρωπαίους συμμάχους.

Μπορεί αυτό το σκυλλόδι της εξουσίας να έκαψε τους ΦΑΚΕΛΟΥΣ πάνω από τα πτώματα χιλιάδων ανυποψίαστων ανθρώπων για να επιβάλλει τον συναινετικό φασισμό, αλλά δεν θάναυ αργά όταν χιλιάδες υποψιασμένοι άνθρωποι θα καίνε και τους φακέλους και τα κομματόσκυλα.

είναι η διαπιστωμένη, θεαματική ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΛΗΤΕΙΑ της ελληνικής Αριστεράς: αλητεία, ναι, τόσο με τη καθημερινή ηθικολογική σημασία της λέξης, όσο και με την αρχαιοελληνική έννοια της άσκοπης, τυχοδιωκτικής περιπλάνησης. Το πρόβλημα της «συγκυβέρνησης» ξεπερνά το αρχικό φαίνεσθαι μιάς σχηματικής επαναδιευθέτησης των καθεστωτικών κομματικοπολιτικών συσχετισμών. Προσδιορίζεται, βαθύτερα, ως κομβική εκδήλωση μιάς εξελισσόμενης διαδικασίας ΑΠΟΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ. Με άλλα λόγια, η Αριστερά αποδέχεται και εξειδικεύει το επίκαιρο καθεστωτικό πρόταγμα για την ανάδειξη και την επικράτηση μιάς ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΙΚΗΣ - ΠΡΑΓΜΑΤΙΣΤΙΚΗΣ πολιτικής φιλοσοφίας, σε πλαίσια συντασσόμενα από τις λειτουργικές προτεραιότητες του Κράτους και του Κεφαλαίου.

Ο επιβλητικός χάρτινος πύργος του σοσιαλιστικού ψεύδους κήκε άδοξα από ένα σπρίτο! Τα ιδεώδη στομώθηκαν από τις σκοπιμότητες και οι αρχές τεμαχίστηκαν στο μάρμαρο κάποιων «συμπεφωνημένων». Η ηθική της Εξουσίας και η στερεότυπη γλώσσα του Κράτους προσφέρουν το υλικό που απαιτούν οι μικρόψυχες δικαιολογίες για την εξήγηση του διασυρμού κάθε ανθρωπιστικής αξίας, για την εκχώρηση και του εσχάτου κόκκου εντιμότητας, για την παραβίαση ακόμα και των δικών τους νομικο-κανονιστικών αναφορών. Ο δικολαβισμός στην υπηρεσία της παραγωγής άλλοθι και η Εξουσία (στη προοπτική του αποχρωματισμού και της ομοιογενοποίησής τους) στο φόρτε της αθλιότητάς της! Η μετατροπή της κατάπτωσης σε συνθήκη «αξιόμαχης» πολιτικής παρουσίας, της διεθνιστικής αλληλεγγύης σε ανομολόγητες εθνικές προτεραιότητες, του αυτοσεβασμού και της αξιοπρέπειας σε παζάρια για τη νομική πολιτική ισχύος, της ταξικής συνέπειας σε κομματική υστεροβουλία, του μαχόμενου πάθους για τη ζωή σε νταραβέρια με τον θάνατο εν όψει αυξημένων εκλογικών ποσοτών: αυτό το ήθος διαθέτουν «μερικοί στην Ελλάδα που αυτοαποκαλούνται κομμουνιστές και συμμετέχουν στη κυβέρνηση...» (από ανοιχτή επιστολή του Ος Σομάρ). Ε.. όχι να εξαργυρώσει αυτή η διεφθαρμένη Αριστερά τις ιστορικές της νευρώσεις με το αίμα και τον πόνο ανθρώπων που πάντως επιμένουν να αγωνίζονται!

Πιστεύουμε, ότι για το ελληνικό προλεταριάτο, και το γενικό σύνολο των καταπιεσμένων-εκμεταλλευμένων της ελληνικής κοινωνίας, είναι χρήσιμο και διδακτικό το ΣΥΝΕΝΟΧΙΚΟ αλισθερίσι της Αριστεράς με τη Δεξιά για το «συν 1» - την ίδια ακριβώς ώρα που οι βασανιστές της συμμορίας του Εθρέν δοκιμάζουν τις... επιστημονικές εμπνεύσεις τους στα τσακισμένα σώματα των απελαθέντων. Κι ό,τι απομένει, είναι οι θλιβερές φιγούρες των κομμουνιστών εθνοπατέρων, στο αντιλαϊκό θήμα της κοινοβουλευτικής στήνης, που... καταγγέλλουν (!!) τα «στεγανά στη κρατική μηχανή» και τους «αντιδραστικούς θύλακες στις υπηρεσίες εθνικής διαχείρισης, αναμασώντας τα φαρμακικά κλισέ κάθε προοδευτικοφανούς κρατιστή, εκλογικεύοντας την κατάφορη έλλειψη ήθους που αν υπήρχε θα τους επέτρεπε τ ο υ λ ά χ ι σ τ ο ν να

παραιτηθούν και να δώσουν τέρμα στην αρρωστημένη ερωτική τους σχέση με την Εξουσία και στο αηδιαστικό γλύψιμο των αφεντικών (τους). Και σαν προσβολή της ιστορικής μνήμης καθώς και σαν δικηγορίστικη υποτίμηση της απλής ανθρώπινης λογικής, ηχούν οι παλιομοδίτικες παραινέσεις του φαιδρότατου υπουργίσκου Ν. Κωσαντόπουλου: «θα πρέπει να κατανοήσετε τις διαφορές μεταξύ κυβέρνησης και κινήματος-συνεχίστε». Όμως αυτές οι αλχημείες είναι πασίγνωστες. Ο ταχικισμός των Μάρξ-Ενγκελς, οι μανιπουλαρίστικοι επιτελικοί σχεδιασμοί του Λένιν, αλλά και οι (ταυτόσημοι με αυτούς του Συνασπισμού) συλλογισμοί των ιστορικών ηγετών της σοσιαλδημοκρατικής Β' Διεθνούς Μπερνστάιν και Κάουτσκι ΕΔΩ ακριβώς συγκλίνουν: στην αυτονομιστική ηγεμονία της κομματικοπολιτικής γραφειοκρατίας και την οργάνωση της χειραγώγησης των θυμάτων του Κεφαλαίου και του Κράτους.

Πάντως, και πέρα από την επαναβεβαίωση του δεδομένου της ΠΛΗΡΟΥΣ ΑΦΟΜΟΙΩΣΗΣ της Αριστεράς, με το ζήτημα των απελάσεων επανατίθεται επιτακτικά το πρόβλημα των μ ο ρ φ ώ ν α γ ώ ν α (σε μιά πλατφόρμα αναπαλλοτρίωτων επαναστατικών αξιών), των τρόπων ανασυγκρότησης και ανάπτυξης του επαναστατικού κοινωνικού κινήματος. Η εμμονή στην «αξιοποίηση» των (υποτιθέμενων) νομικών περιθωρίων της επιβλημένης Συνταγματικοπολιτικής τάξης, η επίκληση αφηρημένων πολιτικών και κοινωνικών αξιών, η συνάρτηση των αιτημάτων και διεκδικήσεων με θεσμικές λειτουργίες και ιδιότητες της υπάρχουσας κοινωνικής οργάνωσης: όλα τούτα, προσδιορίζουν το κοινωνικό κίνημα με λογικές ΚΕΝΤΡΟΜΟΛΟΥ ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ και καταξιώνουν τις θεσμικές του αστικές κοινοβουλευτισμού ως αποκλειστικό πεδίο αναφοράς. Η «αναγκαιότητα» των δικηγόρων και των δημοσιογράφων αναγνωρίζεται (όσο γίνεται αυτό) μόνο σε μιά κοντρολαρισμένη συμπληρωματική σχέση με ένα ΔΡΟΝ κοινωνικό κίνημα που θα θιώνει πρακτικά την ιστορική αλήθεια, ότι οι ΝΟΜΟΙ ΚΑΤΑΡΓΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ. Οι νεοφανείς εγγυητές της «επαναστατικής σωφροσύνης», έχουν τάχα σκεφτεί ότι είναι ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ (για τον Ος Σομάρ σήμερα, τον Χαμντάν αύριο...) με την κοντόφθαλμη επιλογή τους μορφών κοινωνικής επέμβασης που ανακυκλώνουν τις δυναμικές του θεάματος, τις αξίες της διπλωματίας και την αντι-συγκρουσιακή λογική των «χειρισμών κορυφής»; Ή εντάσσεται ένα συμβάν στο πλαίσιο της γενικής κοινωνικής σύγκρουσης ή το διαχειρίζεται με τη «σύνεση» του καριερίστα συγκρουόμενου με την αλήθεια της σύγκρουσης. Είναι ο καιρός των αναρχικών, να μην επιτρέψουν την γέννηση φαντασμάτων πάνω στον θάνατο της αριστερής ιδεολογίας, να αναπτύξουν κλιμακωτά μιά δράση που θα απευθύνεται πρακτικά στη κοινωνία και δεν θα την επικαλείται ιδεολογικά, να καταξιώσουν την αντιθεσμική εξεγερτική πολιτική. Όσοι επιμένουν να αναμένουν την εμπιστοσύνη τους στους εκάστοτε Κουβέληδες, ας απολαύσουν τη μιζέρια της εκ των υστέρων αδιέξοδης καταγγελιολογίας για τους εκάστοτε Ος Σομάρ.

Μέσα στη δίνη των γεγονότων τον τελευταίο καιρό στην αγχώδη προσπάθεια των «έντιμων» κι «αδιάφθωρων» να κατατροπώσουν και να «τιμωρήσουν» τους κακούς και διεφθαρμένους του πασοκικού κράτους στο όνομα της «κάθαρσης» και της «ανύψωσης» των θεσμών της εξουσίας έρχονται στην επιφάνεια και δυο γεγονότα ικανά για την εξαγωγή διαφωτιστικών συμπερασμάτων για το τι μέλλει γεννέσθαι.

Από τη μια μεριά η αβλεπεί απέλαση από την κρατική ασφάλεια του Τούρκου αγωνιστή μέλος της «Ντεβ Σολ» Ος Σομάρ που είχε αποδράσει από τις φυλακές Μπαυράμ - Πασά και που ζήτησε πολιτικό άσυλο στην Ελλάδα, όπως και το συνεχιζόμενο από τις ελληνικές κατασταλτικές αρχές πογκρόμ τρομοκρατίας των πολιτικών προσφύγων «η απέλαση άλλων 7 κούρδων και τούρκων αγωνιστών καθώς και η σύλληψη, πριν από την πορεία τούρκων και κούρδων προσφύγων του Καρά Σαλίκ στις 12/9».

Οι δηλώσεις των κρατούντων συνοπτικές και κατά ένα μέρος αναμενόμενες και διαφωτιστικές:

«Ο Ος Σομάρ δεν ζήτησε πολιτικό άσυλο αλλά άδεια εργασίας»

«Θα διαταχθεί ΕΔΕ για τις συνθήκες απέλασης»

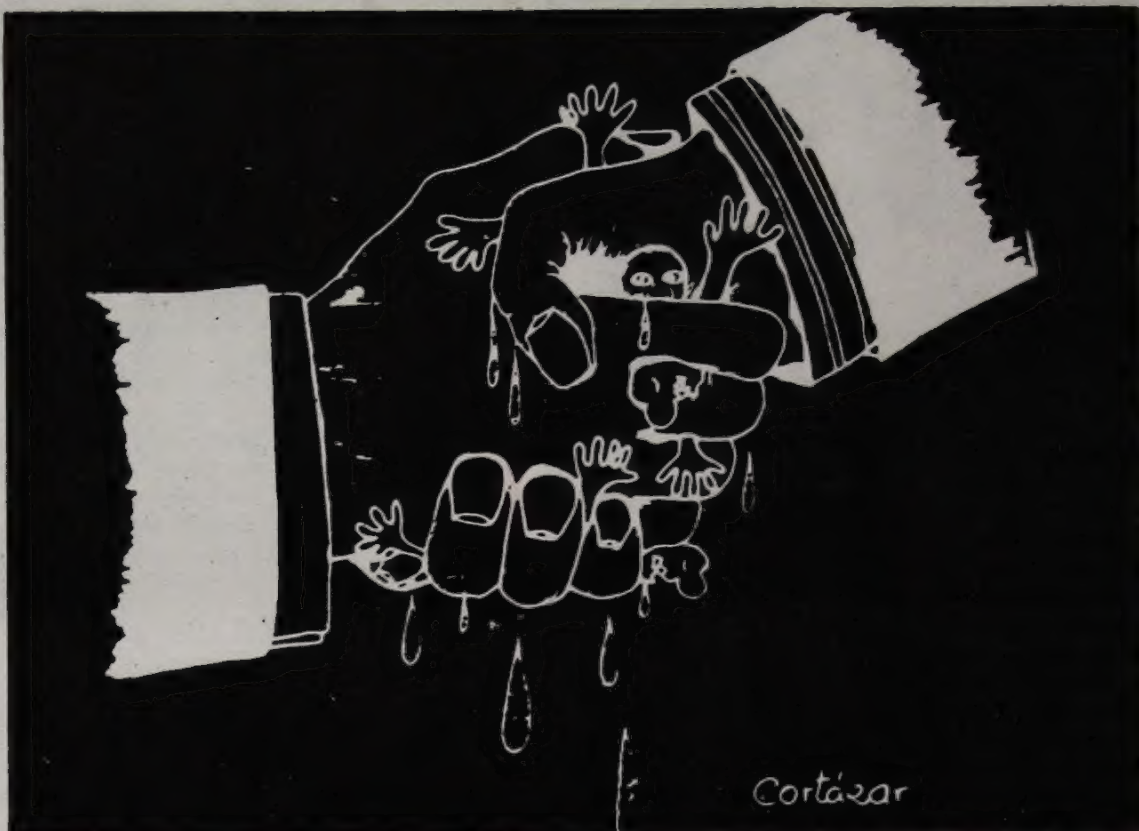
«Τον τελευταίο μήνα ζήτησαν άσυλο στην Ελλάδα 129 πολιτικοί πρόσφυγες. Στους 78 δόθηκε και στους υπόλοιπους ενεργοποιήθηκαν οι διαδικασίες επιστροφής στην χώρα από όπου κατάγονται»

Από την άλλη το ζήτημα της έκδοσης του παλαιστίνιου αγωνιστή Χαμντάν «Ρασίντ» και το «πάγωμα» της διαδικασίας από την κυβέρνηση κι ενώ ο Χαμντάν συνεχίζει να κρατείται στις φυλακές για πάνω από ένα χρόνο, οι συνήγοροί του εξαγοράζουν την οχτάμηνη ποινή φυλάκισής του «για οπλοφορία» και κάνουν νέα αίτηση ζητώντας να αποφυλακιστεί προσωρινά μέχρι την τελική απόφαση του υπουργού Δικαιοσύνης, του υπουργού της αριστεράς Κουβέλη που αρκείται να δηλώσει ότι όσο αυτός θάναι υπουργός, ο Ρασίντ δεν θα εκδοθεί ή αλλιώς «απελθώ απ' εμού το ποτήριον τούτο». Και να σκεφτεί κανείς ότι αυτός μαζί με τον άλλο υπουργό της αριστεράς Κωνσταντόπουλο, ήταν από τους πλέον ένθερμους υποστηρικτές της απελευθέρωσης και μη έκδοσης του παλαιστίνιου αγωνιστή.

Είναι δυο γεγονότα ξεχωριστά αλλά που και τα δυο μαζί μπορούν να μας καταδείξουν το αληθινό πρόσωπο της σημερινής κυβέρνησης της «συμφιλίωσης» κι όχι μόνο. Μπορούν να μας καταδείξουν ανάγλυφα την μελλοντική πρακτική των εξουσιαστών.

Από τη μια μεριά η δεξιά, οι κατ'εξοχήν υπηρέτες του κεφαλαίου που οι προεκλογικές τους εξαγγελίες για την καταστολή με τα αντιτρομοκρατικά σχέδια νόμου του χουντικού βουλευτή Κρίκου ψάχνουν να βρουν την πρακτική τους εφαρμογή στην κοινωνία με σκοπό τον ολοκληρωτισμό σ' όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής. Τον έλεγχο και την καταστολή σε κάθε μορφή κοινωνικής αντίστασης.

Και από την άλλη θέβαια το περίεργο αυτό φαινόμενο της εξουσιαστικής πλέον αριστεράς που πληρώνοντας το τίμημα για τη συμμετοχή της στη διαχείρι-

ΜΙΑ ΑΠΕΛΑΣΗ ΜΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΚΙ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗΣ»

ση ξεχνά τις έστω και διακηρυγμένες «ευαισθησίες» της απέναντι σε ζητήματα τέτοιου είδους.

Δύσκολο όπως φαίνεται το έργο της «κάθαρσης» του «εκδημοκρατισμού» του κράτους και της «ανύψωσης» των εξουσιαστικών θεσμών. Τόσο δύσκολο που ανάγκασε ακόμα και τους δυο υπουργούς της αριστεράς τον Κουβέλη και τον Κωνσταντόπουλο να ξεχάσουν την «ευαισθησία» που υποτίθεται ότι είχαν σε παρόμοια ζητήματα «εν μια νυκτί» όσος δηλαδή χρόνος τους χρειάστηκε για να φτιάσουν σ' αυτές τις θέσεις.

Γίνεται πλέον φανερό σ' όλους ακόμη και στον τελευταίο δύσπιστο πως το γενικότερο ζήτημα της «κάθαρσης» λειτουργήσει για την αριστερά σαν επίφαση έτσι ώστε να καταφέρει να βγει από το περιθώριο της πολιτικής ζωής πληρώνοντας οποιοδήποτε τίμημα και να συνεργαστεί με τους πολιτικούς εκφραστές της συντήρησης και του κεφαλαίου γκρεμίζοντας έτσι με τα ίδια της τα χέρια την εικόνα που την παρουσίαζε σαν τον φορέα αλλαγής του συστήματος και που

μ' αυτό το προσωπείο προσπαθούσε να επιβληθεί.

Γίνεται φανερό πως τ' αφεντικά και τα όργανά τους δεξιά κι αριστερά βρέθηκαν δίπλα-δίπλα στην προσπάθειά τους να υποτάξουν και να εξοντώσουν οποιονδήποτε αντιστέκεται στις κυρίαρχες επιλογές τους.

Εμείς σαν αναρχικοί δεν πρόκειται να περιμένουμε καμία έρευνα καμιά ΕΔΕ, καμιά εξήγηση από τους εξουσιαστές. Γιατί για μας δεν υπάρχουν «καλοί» και «κακοί» διαχειριστές της εξουσίας. Υπάρχουν μόνο εξουσιαστές κι αφεντικά.

Γιατί εμείς με την έμπρακτη αντίστασή μας στον ολοκληρωτισμό της σκέψης ή και της πράξης πράξης θα απαιτήσουμε:

**ΚΑΝΕΝΑΣ ΤΟΥΡΚΟΣ Η ΚΟΥΡΔΟΣ
ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ
ΒΑΣΑΝΙΣΤΩΝ ΤΟΥ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΤΩΡΑ ΣΤΟΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟ
ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΧΑΜΝΤΑΝ**

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΚΑΙ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΚΟΡΟΪΔΙΑ

Τον τελευταίο καιρό ακούγεται από παντού όλο και πιο συχνά να μιλούν για την ανάγκη πολιτικής και κοινωνικής συναίνεσης, ώστε να επιλυθούν τα όποια πραγματικά ή υποθετικά προβλήματα της Ελληνικής κοινωνίας. Με την συναίνεση εννοούν πως όλοι μας πρέπει να συμφωνήσουμε και να ξεχάσουμε προς το παρόν τις όποιες διαφορές μας, δηλ. τις διαφορές εκείνες που έχουν σχέση με την ταξική σύνθεση της κοινωνίας, που έχουν σχέση με τον συντηχιακό διαχωρισμό των εργαζομένων, που έχουν σχέση με τον διαχωρισμό σε διευθύνοντες-διευθυνόμενους. Γενικά με όλες εκείνες τις διαφορές, αντιθέσεις, ανταγωνισμούς και καταναλωτικές αξίες πάνω στις οποίες στηρίζεται η εκμετάλλευση.

Και αφού ξεχάσουμε έστω προσωρινά όλα αυτά να βοηθήσουμε όλοι μαζί για την επίλυση των προβλημάτων που λένε πως αφορούν όλους, είτε είμαστε βιομήχανοι, διευθυντές, μεγαλοαγρότες, είτε είμαστε εργάτες, υπάλληλοι, συνταξιούχοι. Και θα πρέπει να βοηθήσουμε όχι μόνο εμείς πρριμρίζοντας στην άκρη τις διαφορές μας, αλλά θα πρέπει να το κάνουν και οι διαχειριστές της πολιτικής εκ-

φρασής μας. Τα κόμματα δηλ., που θα πρέπει να παραμερίσουν τις ιδεολογικές, πολιτικές ή άλλες διαφορές τους, τις επιθυμίες και τις σκοπιμότητές τους, και όλοι μαζί να ενδιαφερθούμε και να εργασθούμε για την οικοδόμηση μιας σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας «μακράς πνοής» που θα βλέπει με αισιοδοξία την πρόκληση του 1992

και του 2000, όπως λένε.

Και τα υποστηρίζουν αυτά όλοι σχεδόν: κόμματα και φορείς, «προσωπικότητες» και απλοί πολίτες, εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενοι που αγωνιόντας για το μέλλον τους δεν βρίσκουν φαίνεται άλλον δρόμο για να σωθούν αυτοί και η κοινωνία τους παρά μόνον αυτόν της κοινωνικής ει-

ρήνης και της καθολικής συγκατάθεσης και θυσίας.

Όλα αυτά όμως ακούγονται λογικά στον βαθμό μόνο που με κάποιο μαγικό τρόπο ξεχάσουμε την μορφή του κόσμου που μας περιβάλλει, ξεχάσουμε τους υπεύθυνους της κατάστασής μας που είναι αυτοί ακριβώς που μας ζητούν την συναίνετική διάθεση, ξεχάσουμε ότι τα βάρη του ξεπεράσματος της κρίσης θα τα σηκώσουμε εμείς όπως πάντα. Ξεχάσουμε τελικά τον καπιταλισμό, την εξουσία, τους μηχανισμούς καταστολής, τους πλούσιους και τους γραφειοκράτες, το πόσες φορές ζήτησαν την συναίνεσή μας και το πόσες φορές μας κορόιδεψαν.

Όμως είναι δυνατόν αυτό; Μπορούμε να μην θυμόμαστε την δεξιά διαχείριση του παρελθόντος ή που πρόσφατα την σοσιαλ-καπιταλιστική του ΠΑΣΟΚ με την συναίνεση του 45-49% του Ελληνικού λαού; Ή την σημερινή των αριστερο-δεξιών του Συνασπισμού και της Δεξιάς με την συναίνεση του 56% περίπου; Πρόσφατα ο Φλωράκης είπε πως «...ο τόπος έχει την ανάγκη μεγάλων συναινέσεων πάνω από το 65% (!!!) για να συν. σελ. 14

Ένα βράδυ στο πάρκο (Με τον Καρβάλιο)

Όταν ο Οτέλο ντε Καρβάλιο είχε πρωτοέρθει πριν χρόνια στην Ελλάδα, η Πορτογαλική Επανάσταση ήδη υποχωρούσε. Όμως οι εικόνες της Λισαβώνας με τους φαντάρους με τα γαρύφαλλα και τις ένοπλες πολιτοφυλακές συγκινούσε παρά τα αδιέξόδά της. Απο τότε πέρασε καιρός. Οι Επαναστάτες έφυγαν και ήρθαν οι σοσιαλιστές. Ο Καρβάλιο φυλακίστηκε σαν «τρομοκράτης». Κατόρθωσε να αφηθεί ελεύθερος χάρις κυρίως σε ένα παγκόσμιο κίνημα συμπαράστασης. Θα ήταν λογικό λοιπόν στην δεύτερη επίσκεψή του στην Ελλάδα να μιλήσει σχετικά με το ποια συμπεράσματα μπορεί να θάγει κανείς από την Επανάσταση των Γαρυφάλων. Όμως περίεργως το θέμα της ομιλίας στο πεδίο του Αρεως ήταν ο «τρίτος κόσμος».

Σίγουρα όχι το θέμα που περιμέναμε από τον Καρβάλιο. Πήγαμε υπολογίζοντας να ακούσουμε κάτι σχετικά με τα απελευθερωτικά κινήματα του τρίτου κόσμου που μπορεί για αυτά κανείς να έχει κάποια συγκεκριμένη άποψη αλλά παρόλα αυτά σίγουρα αξίζουν υποστήριξης. Όμως και πάλι πέρασε έξω στους υπολογισμούς μας. Ο στρατηγός δεν είχε καμιά διάθεση να μιλήσει για κινήματα, επαναστατικά ή μη. Ήθελε να μιλήσει για τα ΚΡΑΤΗ του τρίτου κόσμου.

Τα περίφημα αυτά κράτη που αποτελούν πηγή έμπνευσης των απανταχού αριστερών και αριστεριστών.

Που πολιτικά κεινόνται από ισλαμικές δημοκρατίες μέχρι αιματοβαμμένες δικτατορίες, δεξιάς ή αριστερές και κοινωνικά από την λίθινη εποχή μέχρι την φεουδαρχία.

Που οι ηγέτες τους είναι μεγάλοι ιμάμηδες, πρώην μόνιμοι λοχίες που μετατράπηκαν εν μία νυκτί σε στρατηγούς, Πάνσοφοι Γενικοί Γραμματείς, κραταίοι Πρωθυπουργοί, Βεζύρηδες, Συνταγματάρχες, Αυτοκράτορες και γενικά πάσης φύσεως παρανοϊκοί δικτάτορες της ελεεινής μορφής που για κύρια απασχόληση τους έχουν την σφαγή των λαών «τους».

Και τα προσωπικά τους ενδιαφέροντα είναι τα βασανιστήρια (Αρίν), η ανθρωποφαγία (Μποκάσα) ή η Μαύρη Μαγεία (Γκαίηρυ).

Αυτά είναι τα κράτη του τρίτου κόσμου εκτός και αν τρίτο κόσμο θεωρούμε μόνο την Νικαράγουα.

Τό θέμα λοιπόν ήταν το εξωτερικό χρέος των χωρών του τρίτου κόσμου. Δηλαδή τα οικονομικά προβλήματα που δημιουργούν στις χώρες τους οι πιο πάνω κύριοι επειδή αγοράζουν πολεμικό υλικό από ανατολή και δύση για να σφάζουν καλύτερα ή επειδή αυξάνουν τις καταθέσεις τους στις Ελβετικές τράπεζες.

Φυσικά αυτοί που υποστηρίζουν τέτοιες υποθέσεις φαίνεται να έχουν την εντύπωση ότι αν οι χώρες αυτές δεν χρωστούσαν, τα χρήματα που τώρα δίνουν (;;;) για να καλύψουν τα εξωτερικά τους χρέη θα πήγαιναν στον λαό. Λάθος. Θα πήγαιναν σε ακόμα περισσότερους εξοπλισμούς και στην Ελβετία.

Το όλο θέμα θα μπορούσε να ενδιαφέρει το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και αυτούς που συγχέουν την Επανάσταση με τον σύλλογο Φιλοπτώχων Κυριών της γειτονιάς τους.

Εμείς όμως γιατί θα έπρεπε να μας απασχολεί το εξωτερικό χρέος της κυβέρνησης της Νιγηρίας, για παράδειγμα, όταν η κυβέρνηση αυτή και οι προηγούμενες της εξόντωσαν με την πείνα τον λαό της Μπάφρα, για να μην μιλήσουμε για το τί έκαναν στο εσωτερικό της χώρας. Εξ άλλου πολύ αμφιβάλλουμε αν ο λαός της Νιγηρίας ήθελε να αγοράζει σωρηδόν η κυβέρνηση «του» όπλα από Αγγλία και ΕΣΣΔ με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί η βάση αυτού του χρέους.

Δεν είναι τυχαίο που στην σε κάθε χώρα του τρίτου κόσμου υπάρχει από ένα τουλάχιστον αντάρτικο. Οι λαοί αυτών των χωρών αντιμετώπισαν τα παλιά αφεντικά και νίκησαν. Θα νικήσουν και τα νέα τους αφεντικά παρά το γεγονός ότι αυτά έχουν την υποστήριξη και αριστερών ή αριστεριστικών «προσωπικότητων» διεθνούς κύρους.

Καί επειδή η φτώχεια, σύντροφε, απ' εαυτής δεν ερμηνεύεται θα ήταν καλύτερα να ασχολούμαστε με τα αίτια παρά με τα συμπτώματα.

Λιγότερο από μηδέν

Μια γκαϊμπελίστικη δήλωση του Κολομβιανού προέδρου Βαργό Βαργας, σηματοδοτεί αυτές τις μέρες το όργιο παραπληροφόρησης που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση της Μπογκοτά, σε συνεργασία με το Αμερικανικό υπουργείο Αμύνης και το Στέιτ Ντιπάρτμεντ, με αφορμή τον πόλεμο της κοκαΐνης. Είναι η ακόλουθη:

«Δεν πρόκειται να τρομοκρατηθούμε. Θα κυριαρχήσουμε πάνω στις δυνάμεις που επιζητούν να καταστρέψουν τη δημοκρατία μας και να σκλαβώσουν το λαό μας».

Είτοι σε μια εποχή που ο χρόνιος ανταγωνισμός μεταξύ των «βαρώνων» της κοκαΐνης και της κυβέρνησης έχει μετετραπεί σε ανοικτό πόλεμο με συνέπειες που επεκτείνονται και πέρα από το έδαφος της χώρας, τέτοιου είδους ηθικολόγες διακηρύξεις προσπαθούν να παρουσιάσουν την υπόθεση σαν μια αλληλοδιαδοχή βομβιστικών επιθέσεων δολοφονιών και απειλών κάποιων πανίσχυρων κυκλωμάτων εμπορίας, ενάντια «σε μια χώρα που μάχεται για την επιδίωξή της». «Time 4-9-89».

Εχοντας ένα από τα μεγαλύτερα εξωτερικά χρέη του κόσμου, δίνει αφορμές στους Αμερικανούς για κάθε είδους επεμβάσεις οικονομικές και πολιτικές και ταυτόχρονα στη συνείδηση των Δυτικών είναι ταυτισμένη με τα ναρκωτικά και την εγκληματικότητα. Ο λαός που οι κρατιστές σταυροφόροι προθυμοποιήθηκαν να σώσουν από τη σκλαβιά είναι ένας λαός ετεροκαθοριζόμενος που παραπαίει ανάμεσα στη βία και στην εξαθλίωση.

Μόνο το 1988, είκοσι χιλιάδες Κολομβιανοί υπήρξαν θύματα δολοφονιών, πράγμα που αναλογεί σε εβδομήντα άτομα για κάθε εκατό χιλιάδες πληθυσμού. Σύμφωνα με στατιστικά στοιχεία η βασική αιτία θανάτου ανάμεσα στις ηλικίες από 14 έως 44 είναι ο φόνος, στην καθημερινή ζωή δεν υπάρχει ούτε και αυτή η στοιχειώδης επίφαση ασφάλειας στην οποία ζουν οι κάτοικοι άλλων χωρών. Η μόνη ασφάλεια, που η κυβέρνηση είναι πρόθυμη να τους προσφέρει είναι αυτή της παρουσίας των Αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων στο εδάφός της.

προτίθενται να καταστρέψουν τις δικές μας οικογένειες». Υπάρχει ακόμα η απορία και για τις δυο πλευρές αν λέγοντας οικογένεια εννοούν τους συγγενικούς δεσμούς, ή την μαφιόζικου τύπου οργάνωσή τους σε «Οικογένειες».

Ανάμεσα στους αριθμούς αυτών, υπάρχει ακόμα ένας, που ο ρόλος του στην υπόθεσή μας δεν είναι ξεκαθαρισμένος: το Μ19.

Το «Κίνημα της 19 Απρίλη», η ένοπλη αριστεριστική οργάνωση με τα 10.000 μέλη, που αν και εκτός νόμου διατηρεί σαφείς διασυνδέσεις με το Κ.Κ. Κολομβίας, και έχει δυνατότητα να επηρεάζει καταστάσεις, όπως και το νόμιμο πολιτικό κόμμα.

Μέσα σ' αυτό το συννοθύλευμα, πολιτικών ιντριγκών και αλληλοσυγκρουόμενων συμφερόντων μερικών γκάνγκστερς, υπάρχει ένας ακόμα παράγοντας ικανός να φωτίσει ορισμένες πλευρές του ζητήματος, που δεν έχει παρθεί σοβαρά υπ' όψιν. Είναι η σχέση των ιδίων των κατοίκων της Λατινικής Αμερικής με την κόκα.

Το ενδιαφέρον του διεθνούς

Όφεις του πολέμου της κοκαΐνης

Η προθυμία των Αμερικανών να εκδηλώσουν την συμπαράστασή τους στις προσπάθειες του προέδρου Μπάρκο, με ένα τρόπο ήδη γνωστό στους λαούς της Λατινικής Αμερικής δηλαδή στέλνοντας στρατιωτική βοήθεια συμπλήρωσε την εικόνα.

Ωστόσο αυτή η προσπάθεια παρουσίασης των κρατικών φορέων, σαν ένα είδος σταυροφόρων που υπερασπίζονται το λαό τους ενάντια σε κάποιες σκοτεινές δυνάμεις δεν πείθει κανένα. Η πραγματικότητα έχει στερήσει εδώ και καιρό την δυνατότητα στα συμβαλλόμενα μέρη αυτού του βρώμικου πολέμου και το παραμικρό πρόσχημα που θα τους επέτρεπε να ηθικολογήσουν.

Η Κολομβία, χώρα σχετικά ανέγγιχτη από την περιθωριοποιητική καταστροφή, με φυσικό πλούτο ικανό να προσφέρει ανθρώπινη ζωή σε πληθυσμό πολύ μεγαλύτερο από τα 28 εκατομμύρια των κατοίκων της, με τη χρόνια σύμπραξη των «νόμιμων» και παράνομων εκμεταλλευτών της, έχει μετετραπεί σήμερα σε ένα πεδίο μάχης όπου διακυβεύονται συμφέροντα εντελώς άσχετα με τους ανθρώπους που την κατοικούν.

Μερικοί ακόμα αριθμοί μπορούν να δώσουν μια συνολική εικόνα για την κατάσταση που επικρατεί.

Με αφορμή τον πόλεμο κατά των μισοφορών των καρτέλ της κοκαΐνης, 20.000 στρατιώτες χρησιμοποιήθηκαν στις επιχειρήσεις των τελευταίων ημερών. Αυτή η τρομακτική γιγάντωση της αστυνόμευσης είχε σα συνέπεια ένα όργιο ξεκαθάρσματος και άλλου είδους λογαριασμών πολιτικών ή προσωπικών ανάμεσα στις αντιμαχόμενες ομάδες.

400 τόνοι κοκαΐνης είναι οι ετήσιες εξαγωγές στην Αμερική από τους 500 συνολικής παραγωγής (οι υπόλοιποι πηγαίνουν Καναδά και Ευρώπη).

Οι εξαγωγές στις ΗΠΑ έχουν γίνει τόσο εύκολη υπόθεση, που η κυβέρνησή της Μπογκοτά δεν δυσκολεύτηκε να εξαγάγει μαζί τους και μερικούς ανεπιθύμητους μεσαίου μεγέθους εμπόρους, που καταζητούνται εκεί γιατί ήταν αδύνατον να στηρίξει κατηγορίες εναντίον τους στο έδαφός της.

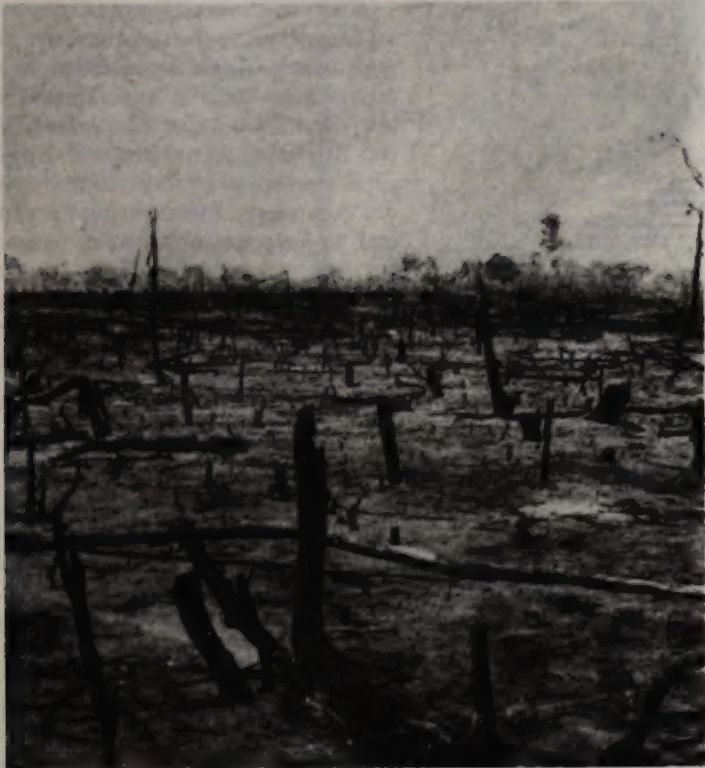
4600 δικαστές αξίωσαν προστασία έπειτα από ραδιοφωνικές εξαγγελίες των καρτέλ. «Δεν πρόκειται να σεβαστούμε ούτε τις οικογένειες αυτών που

τύπου να δώσει στοιχεία για το ρυθμό αύξησης των τοξικομανών στις μητροπόλεις του καπιταλισμού, δεν επεκτείνεται και στις χώρες που παράγουν ναρκωτικά. Ωστόσο πριν το «κρακ» γίνει τμήμα της καθημερινής ζωής για 8 εκατομμύρια Αμερικανούς δίνοντας αφορμή ακόμα και για ταινίες του είδους «less than zero» (λιγότερο από μηδέν) για τους λαούς της Κολομβίας, του Περού και της Βολιβίας υπήρχε η κόκα. Οχι μόνο σαν είδος πλατειάς λαϊκής κατανάλωσης αλλά σχεδόν και σαν πολιτιστική αξία συντελεστική στην εξέλιξη της κουλτούρας και της λογοτεχνίας τους.

Υπάρχει μια παράξενη σύνδεση ανάμεσα στην χρήση της κόκας και στον μυστικιστικό και εσωστρεφή χαρακτήρα των κατοίκων όπως καθρεφτίζεται στη λαϊκή λογοτεχνία όπου η φαντασία και η πραγματικότητα συνυπάρχουν χωρίς να προσδιορίζονται τα όριά τους.

Για τη δυτική νοοτροπία είναι δύσκολο να συλληφθούν όλες οι πλευρές του φαινομένου. Η ίδια ουσία που ως μέσο πολιτικής πίεσης επηρεάζει τα γαιοπολιτικά δεδομένα, ως μέσο

ΠΕΡΙ ΕΜΠΡΗΣΜΩΝ...

Οικολογική συνείδηση, αναδάσωση, πυροπροστασία: Λέξεις που αναμασώνται κάθε χρόνο μετά τις καθιερωμένες πλέον καλοκαιρινές πυρκαγιές τεράστιων εκτάσεων δασών.

Λέξεις χωρίς ουσιαστικό νόημα για τους που τις χρησιμοποιούν (συνήθως για επαγγελματικούς λόγους οι λογής δημοσιογράφοι) και χωρίς βέβαια καμία αξία χρήσης, αφού όλα αυτά μένουν στο επίπεδο της φιλοκουθέντας των μικροαστικών σαλονιών.

Κάθε χρόνο πανικός από τις πυρκαγιές και την περιβαλλοντολογική καταστροφή.

Κάθε χρόνο οι «ειδικοί» ξαναθυμούνται τις συνέπειες (διάβρωση της γης, υπερβολικό διοξείδιο, μείωση των υπόγειων νερών κλπ).

Κάθε χρόνο η οποιαδήποτε κυβέρνηση «προσπαθεί» να αφυπνίσει τη συνείδηση του πολίτη καθιστώντας τον έστω και για λίγο οικολόγο, βγάζει υπέρογκες επικηρύξεις, διοργανώνοντας αποτυχημένες αναδασώσεις.

Κάθε χρόνο μαζικοί φορείς και τοπικές οργανώσεις εξαγγέλλουν μέτρα για την πρόληψη της φωτιάς, αφορισμούς και άλλες παρεμφερείς διακηρύξεις. Και όμως η καταστροφή των δασών είναι συνεχής. Μόνο που το καλοκαίρι παρατηρείται μεγαλύτερη έξαρση που σαυτήν προστίθεται και το εντυπωσιακό πύρινο θέαμα που πανικοβάλλει και που δημοσιοποιείται με τεράστια έγχρωμα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων.

Η ουσιαστική αιτία της καταστροφής των δασών και του περιβάλλοντος (ένα μέρος της είναι και αυτές οι πυρκαγιές) διαφεύγει ασυνείδητα ή συνειδητά από τους «ειδικευμένους» στην οικολογία, είτε ανήκουν σε κρατικούς φορείς προστασίας του περιβάλλοντος, είτε είναι μέλη διαφόρων ποικιλώνυμων οικολογικών οργανώσεων και ομάδων.

Αυτή η ουσιαστική αιτία δεν είναι άλλη από την αναγωγή της φύσης σε εμπόρευμα με σκοπό το κέρδος, αφού αυτός είναι και ο μοναδικός σκοπός του συνόλου της εμπορευματικής κοινωνίας στην οποία ζούμε, κυριαρχώντας ολοένα και περισσότερο πάνω στη φύση (με όλα όσα περιλαμβάνονται σαυτήν την έννοια) και συνακόλουθα καταστρέφοντάς την.

Για ποιά οικολογική συνείδηση να μιλάμε, όταν οι άνθρωποι αποξενώνονται από τη φύση και την θέλουν απλά για ντεκόρ στο εξωτερικό τους περιβάλλον; Ο άνθρωπος βέβαια σαν μέρος της φύσης που είναι, δεν μπορεί να είναι καταστροφικός απέναντι σ αυτήν. Οι εξουσιαστικές κοινωνικές σχέσεις που δόμησε στη διάρκεια των αιώνων, τον ώθησαν στην καταστροφή, που σήμερα

φτάνει στην αυτοκαταστροφή.

Μαθαίνοντας στην καθημερινή ζωή του να διώνει την καταστροφή των διαπροσωπικών σχέσεων (των αλλοτριωμένων από την αγορά και το εμπόριο) την επεκτείνει και στις σχέσεις του με τη φύση.

Στη σημερινή κοινωνία, το ανθρώπινο μάτι συνήθισε τα μηχανικά τεχνητά χρώματα του σιδήρου και του μπετόν, το μεταλλικό και το γκρίζο. Αφομοίωσε την υποβλητικότητα των άμορφων κυρίων. Ο καθημερινός διασμός του επιτηδευμένου, του αφύσικου πάνω στο φυσικό, τον έκανε να παρεκκλίνει από το είναι του. Αφού δεν ζει, αλλά επιβιώνει, έπαψε και να καταλαβαίνει την ουσιαστική του εξάρτηση από τη φύση που τον περιβάλλει και τον διατηρεί στη ζωή.

Τα σενάρια σχετικά με την ταυτότητα των δραστών και τους λόγους της καταστροφής είναι κάθε φορά πολλά και διαφορετικά. Χτες ήταν ο χουντικός, σήμερα ο οικοπεδοφάγος, αύριο ποιος ξέρει. Παλιά το σενάριο μιλάγε για σκόπιμες εμνηστικές ενέργειες με πολιτικούς λόγους. Σήμερα είναι τα οικόπεδα, τα ξενοδοχεία που θα γίνουν στην καταπατημένη καμμένη περιοχή, είναι η αποψίλωση για καλλιέργειες επιδοτούμενες, για δρόμους κλπ. Όλοι πρέπει να κατανοήσουμε πως η συνενοχή βαραίνει όλους μας. Και αυτόν που καίει και αυτόν που καταπατά και αυτόν που αδιαφορεί και βέβαια και αυτόν που καταπάνεται με καταδικαστικά λόγια και μένει εκεί.

Η στρόφη του ανθρώπου προς την οικολογία (τις αρμονικές δηλ. ανθρώπινες σχέσεις στην κοινωνία και τη φύση) είναι πλέον ζήτημα επιβίωσης και όχι πολιτικαντισμός προς άγναν ψήφων. Συνεχίζονται να επιβιώνουμε σε μία κοινωνία που θέλει να κυριαρχήσει πάνω στη φύση, δεν μπορεί παρά να σκάσουμε τον ίδιο μας τον λάκκο. Όλοι αυτοί που παραμυθιάζουν τον κόσμο με δήθεν οικολογικές πολιτικές, δεν είναι πιο αθώοι απ αυτούς που καίνε. Δεν χρειάζονται αναδασωτές, πολιτοφυλάκες, πυροσβέστες για να σώσουμε το φυσικό περιβάλλον μας. Χρειάζεται επαναπροσδιορισμός των σχέσεων του ανθρώπου με τη φύση, που δεν μπορούν, βέβαια, νάναι σχέσεις κυριαρχίας του πρώτου πάνω στη δεύτερη.

Ταυτόχρονα με τη φύση καταστρέφεται και η κοινωνία και ο άνθρωπος, που οδηγείται με μαθηματική ακρίβεια στην ψυχασθένεια, εχθρικός και αποξενωμένος από το φυσικό του περιβάλλον.

Είναι, αν μη τι άλλο αφέλεια των διαφόρων οικολογικών να πιστεύουν ότι τα μέτρα, οι σκοπές, οι βιτοκάμερες στα δάση, οι αφορισμοί, οι επικηρύξεις, οι αναδασώσεις θα σώσουν τη φύση και θα οδηγήσουν στην αρμονική σχέση του ανθρώπου με αυτήν.

Για να απελευθερωθεί η φύση πρέπει να απελευθερωθούμε κι εμείς. Να ανατρέψουμε τα πάντα που σχετίζονται με την κυριαρχία και την εκμετάλλευση, πράγματα που ίσως φαντάζουν ξένα προς την «οικολογία» (με την χυδαία βέβαια, τη λαϊκίστικη έννοιά της). Ηρθε ο καιρός να πάψουμε να διαπραγματευόμαστε τη ζωή μας. Ηρθε ο καιρός να την πάρουμε στα χέρια μας. Ηρθε ο καιρός να πάψουμε να ποτίζουμε με δάκρυα τα καμμένα δέντρα. Ηρθε ο καιρός να καταλάβουμε ότι δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς αυτά.

Δεν είναι μόνο ο εμπρηστής αλλά και όλοι αυτοί που τον δημιουργούν ζώντας με την καταστροφή ή κάνοντας επάγγελμα την οικολογία.

Η κοινωνία της μόλυνσης γεννάει τους εμπρηστές. Η ανυπαρξία πραγματικής ζωής γεννάει την απέχθεια για τη φύση.

Αν κάτι τελικά πρέπει να κάψουμε και να καταστρέψουμε. Είναι όλα αυτά που διαιωνίζουν την καταστροφή και την εκμετάλλευση της φύσης. Είναι οι «οικοπεδοφάγοι» κάθε επιθυμίας μας και ανάγκης μας.

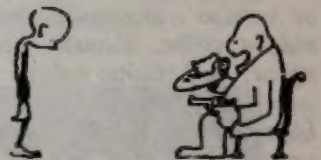
Τελικά πρέπει να κατανοήσουμε ότι η μόνη «νεκρή φύση» θα πρέπει να γίνει η ιεραρχία και η κυριαρχία. Γιατί μόνο έτσι θα θλαστήσει ένα καινούριο δάσος: ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ.

από σελ. 4

πλουτισμού αυξάνει κάθε χρόνο το τζίρο των θρώμικων κυκλωμάτων εμπορίας και ως μέσο «φτιαξίματος» κατοχυρώνει τη διανοητική εξαθλίωση των μεσοαστών αμερικάνων «γιάπς», για τους λαούς της Λατινικής Αμερικής δεκαετίες ολόκληρες, ήταν ένα καθήκον, για να αντέχουν τις κακουχίες και την εξαθλίωση που τους επέβαλλε η αποικιοκρατία. Η μαμά κόκα καταναλωνόταν σαν ένα υποκατάστατο του χρόνιου υποσιτισμού τους, σαν τονωτικό για να βγάζουν πέρα την εξαντλητική δουλειά, σαν φάρμακο για το «σορότσε» την ασθένεια των υπομέτρων.

Το πρόβλημα της κοκαΐνης έχει γίνει οριακό γι' αυτές τις περιοχές όχι μόνο γιατί συνδέεται με τις πολιτικές εξελίξεις και τα οικονομικά συμφέροντα, αλλά γιατί οι προεκτάσεις του απλώνονται σε άλλες σφαίρες πέρα από την πολιτική και την οικονομία. Υπάρχει ένα είδος χρόνιου ψυχολογικού εθισμού των κατοίκων σε αυτή την ουσία που σαν τμήμα της προσωπικότητάς τους, το αντιμετωπίζουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Ακόμα και αν αποφασίσουμε να το ερμηνεύσουμε με βάση τα στοιχεία που μας δίνουν τα διεθνή ειδησιογραφικά πρακτορεία, η απλή λογική, μας οδηγεί αυτόματα σε συμπεράσματα που ενοχοποιούν την κυβέρνηση της Μπογκοτά εξ ίσου, με τους «εκτός νόμου» ανταγωνιστές της.

Είναι αυταπόδεκτο ότι ένα παρακάτος τόσο ισχυρό, με ικανότητα να εξαγοράζει ή να δολοφονεί κρατικά πρόσωπα, με στρατιές πληρωμένων δολοφόνων, που πολλοί από αυτούς είναι Ευρωπαίοι με διεθνείς διασυνδέσεις, με επικεφαλής που ζουν νόμιμα και σε συνθήκες μυθικής χλιδής, δεν είναι δυνατόν να αναπτυχθεί εν αγνοία του κρατικού μηχανισμού. Με τον ίδιο τρόπο η παραγωγή και επεξεργασία των τεράστιων ποσοτήτων, προυποθέτουν την ύπαρξη εγκαταστάσεων που θα ήταν αδύνατο να λειτουργήσουν χωρίς την ανοχή του. Γίνεται πλέον φανερό ότι μεγάλο τμήμα των αιτιών αυτού του πολέμου, είναι ο ανταγωνισμός ανάμεσα σε οργανωμένα συμφέροντα. Ο μανδύας την νομιμότητας που έχουν μερικά από αυτά δεν είναι αρκετός για να συγκαλύψει τον εγκληματικό χαρακτήρα τους.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Διάβασα στο 13ο φύλο της «Αναρχίας» - Ιουλής - Αυγούστου 1989 -, στη σελίδα 12 «Βιβλιοπαρουσίαση» «Ο Μαρξισμός σαν ιδεολογία» του Κ. Παπαϊωάννου (εκδ. Κομμούνα). Λέγει κριτική του Μαρξισμού στην Ελλάδα δεν έχει γίνει ουσιαστικά εκτός και μερικώς από Κ. Καστοριάδη στη «Φανταστική Θέσμιση» και αποσπασματικές αναρχικές εκδόσεις και καταλήγει: «Είναι πράγματι πρωτοποριακή η συμβολή του Κ. Παπαϊωάννου στην κριτική του Μαρξισμού, στο βαθμό που άρχισε να θεμελιώνεται πολύ πριν από τον Καστοριάδη και άλλους επαναστάτες στοχαστές.

Το βιβλίο του Κ. Παπαϊωάννου είναι καλό και πρέπει να διαβαστεί αλλά πολύ πριν απ' αυτόν που την προέλευσή του δεν έχω ακόμη εξακριβώσει από ποιόν χώρο προέρχεται.

Για την αναθεώρηση όμως του Μαρξισμού στην Ελλάδα και την

απόρριψή του ακόμη άρχισε από το 1937 η τάση Α. Στίνα και Δ. Βουρσούκη από τις συζητήσεις που γίνονταν στους έγκλειστους αγωνιστές της Ακροναυπλίας, από τους τροτσκιστές (τότε ντεφτιστές) που ζητούσαν στον 2ον πόλεμο την πτώση του Στάλιν και της γραφειοκρατίας του στη Ρωσία και τους υπερασπιστές της Ρωσίας τροτσκιστές για την υπεράσπιση δήθεν του «εργατικού κράτους...». Τα γραπτά

των ντεφτιστών καταχράστηκαν και κρατούν ακόμη οι φιλοσταλινικοί Μαρξιστές Τροτσκιστές (βλέπε τα βιβλία Στίνα «Αναμνήσεις» και «ΕΑΜ - ΕΛΛΑΣ») στα οποία τελούν στην αναθεώρηση και ακόμη στην απόρριψη του Μαρξισμού πρακτικά.

Το 1946 στο ενοποιητικό συνέδριο των τροτσκιστών με την παρακολούθηση αντιπροσώπων της μακαρίτισσας 4ης Διεθνούς, ενός Αμερικάνου και του κρυφσταλινιστικού Μ. Ράπη (Πάμπλο) που έγινε στην Εκάλη, ο Καστοριάδης που ανήκε τότε στους Ντεφτιστές Τροτσκιστές, μέσα στο συνέδριο ανέπτυξε τότε τις απόψεις του για την αναθεώρηση και την απόρριψη του Μαρξισμού, χωρίς ακόμη οι απόψεις αυτές να έχουν ολοκληρωθεί σ' όλη μας την τάση, γι' αυτό

κατηγορηθήκαμε τότε όλοι σαν προδότες του Μαρξισμού Λενινισμού και αργότερα διαγραφτήκαμε και αποχωρήσαμε. Ο επζών ακόμη τροτσκιστής Λουκάς Καρλιάφης, που εκδίδει το περιοδικό «Διεθνιστής», μπορεί να το βεβαιώσει και υπάρχουν στα αρχεία του γραπτά που το αναφέρουν. Στη συνέχεια ο Καστοριάδης μέσα στο τροτσκιστικό κόμμα Γαλλίας, συνεχίζει την πάλη του ενάντια στον φιλοσταλινικό Τροτσκιστο - Μαρξισμό με την έκδοση του περιοδικού «Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα». Και σε όλες τις εκδόσεις των έργων του που ακολουθήσαν έως την αποχώρησή τους από αυτό. Γι' αυτό στο επόμενο φύλλο της «Αναρχίας» παρακαλώ να γίνει αυτή η διευκρίνιση.

Φιλικά
Γιάννης Ταμτάκος

Τον τελευταίο καιρό, η Ελληνική κοινωνία γίνεται αποδέκτης μιάς πυρετώδους κινητικότητας από την πλευρά των αστικοδημοκρατικών κομμάτων. Κινητικότητα που παρουσιάζουν πάνω στην προσπάθειά τους για την κατάληψη της διαχειριστικής εξουσίας.

Στο σημείωμά μας αυτό, θα ασχοληθούμε μ'ένα απ'αυτά τα κόμματα, το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας, το οποίο ιδρύθηκε από την πρωτοβουλία φιλολογικών κύκλων της εποχής εκείνης, προς το τέλος της δεύτερης δεκαετίας του αιώνα μας.

Μέσα στην δίνη των επαναστατικών εξελίξεων που συνέβαιναν αυτήν την περίοδο στον κόσμο, γρήγορα κι αυτό διαπνέεται από τις αρχές και την φιλοσοφία του σοσιαλισμού, αυτού που αυστηρά είχαν καθορίσει τις αρχές, οι θεωρητικοί του πατέρες Μάρξ και Έγκελς.

Αφού γίνεται πειστικό για τις προθέσεις από το σύνολο σχεδόν του διαποτισμένου με τις ίδιες αξίες εργατικού πληθυσμού, στελεχώνεται απ'τα πιο ικανά και μαχητικά στοιχεία του, και αναλαμβάνει πλέον τον ρόλο του κύριου οργανωτή και απολύτως υπεύθυνου του αγώνα των ανθρώπων αυτών για να πραγματοποιήσουν τα ιδανικά τους.

Στερημένο πολιτικής κατεύθυνσης και χωρίς συγκεκριμένο στόχο έπαιρνε θέσεις, στα άμεσα ζητήματα που απασχολούσε και μαχητικά έθετε ο εργατόκοσμος, «φιλεργατικές» και «φιλειρηνικές» μπορούμε να πούμε. Η πίστη και η αφοσίωση των μελών του ήταν αυτό που συντηρούσε το κύρος του, γιατί αυτοί, παρά την στάση του κόμματος βρίσκονταν στην πρώτη γραμμή όλων των εργατικών και λαϊκών αγώνων.

Αναφέρουμε εδώ, δύο περιπτώσεις από τις πολλές, η μια τον Αύγουστο του '23 στον Πειραιά στις βίαιες εργατικές απεργίες που εξελίχτηκαν σε μάχη με τους έμμισθους προστάτες των εκμεταλλευτών και του κράτους, η «φωτισμένη» ηγεσία τάχθηκε ενάντια στην απεργία, παίζοντας στην ουσία το ρόλο του απεργοπιάστη. Και η άλλη τον Μάιο του '36 στη Θεσσαλονίκη, τότε που η κομματική μηχανή ανέλαβε να σβήσει την φλόγα που ξεπήδησε από τους εξεγερμένους διαδηλωτές.

Πραγματικά σκοτεινές και ανεξιχνίαστες για τα σοσιαλιστικά ιδεώδη θέσεις, ταυτισμένες πολλές φορές, με τις καθεστωτικές και εκμεταλλευτικές δυνάμεις. Και οι λόγοι που πρόβαλλαν σαν δικαιολογία το ίδιο: «υποστέλλωμεν προσορινά την σημαίαν των ταξικών αγώνων» ή «της κοινωνικής δικαιοσύνης», δίχως να κρύβουν ότι αυτό εξυπηρετούσε την «εθνική κρίση» ή την «αποκατάσταση της ανώμαλης τάξης».

Στην έλλειψη συγκεκριμένης πολιτικής, που μπορεί να οφείλονταν και σε καθαρά ανθρώπινες αδυναμίες όπως ο φόβος, θλακεία, ηλιθιότητα, πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπ' όψιν μας και το γεγονός της απόλυτης εξάρτησης του Κ.Κ.Ε. από την Κομμουνιστική Διεθνή, που από καιρό είχε προσδεθεί στο άρμα της, και η οποία από ένα σημείο και μετά ασκούσε πολιτική τέτοια που εξυπηρετούσε τα σχέδια της σκοτεινής προσωπικότητας του δικτάτορα της Σοβιετικής Ένωσης - Στάλιν.

Το γεγονός αυτό, της εξάρτησης δηλαδή, μας βοηθά να ερμηνεύσουμε κάποιες αλλοπρόσας και ουρανοκατέβαστες καταστάσεις στις οποίες έμπλεξε ο επηρεασμένος από το κόμμα εργατόκοσμος για : παράδειγμα το Μακεδονικό ζήτημα, η τρίτη περίοδος κι άλλα.

Η συνέπεια όλης αυτής της δράσης και της στάσης του Κ.Κ.Ε. είχε σαν αποτέλεσμα το αποδυναμωμένο και σχεδόν την διάλυση ενός σοσιαλιστικού αρκετά δυναμικού εργατικού κινήματος, το οποίο απογοητευμένο και αποδεκατισμένο από φυλακίσεις και εξορίες ήταν πιά αδύναμο να αποτρέψει

ΚΚΕ - ΕΑΜ

ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗ

τις θιαυότερες εξουσιαστικές λύσεις της κυριαρχίας, που τα συμφεροντά της την εξωθούσαν στην συμμετοχή του επερχόμενου πολέμου.

Βρισκόμαστε πια στην περίοδο που η Ελλάδα τελεί υπό κατοχή Γερμανικών και Ιταλικών στρατιωτικών δυνάμεων.

Το Κ.Κ.Ε., με την ηγεσία και τα περισσότερα στελέχη του στη φυλακή ή στη εξορία, και τα στρώματα του πληθυσμού που επηρέαζε υπό δυσμενή θέση και απογοητευμένα απ'αυτό, βρίσκεται ουσιαστικά εξαφανισμένο από την σκηνή των γεγονότων.

Στα μέσα λοιπόν της περιόδου αυτής και μετά την επίθεση των Γερμανών στην Σοβιετική Ένωση το Κ.Κ.Ε., ιδρύει το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Αποφασίζει τον ένοπλο αγώνα ενάντια στον κατακτητή, δηλ. τον μέχρι χτες «σύμμαχο» λόγω του συμφώνου Χίτλερ-Στάλιν.

Οι λόγοι που το οδήγησαν σ' αυτήν την ενέργεια:

«Για τον διεθνιστή σοσιαλιστή, απέναντι σε οποιαδήποτε ξένη καπιταλιστική κυβέρνηση είναι επαναστάτης, όπως και απέναντι στη δική του. Ο σκοπός του είναι να καταστρέψει όλες τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, και όχι να βοηθήσει ή να πολεμήσει μιά ξένη δύναμη. Αγώνίζεται εν ονόματι του προλεταριάτου ενάντια στον διεθνή καπιταλισμό. Τον αρπάζει όπου τον βρίσκει και όπου μπορεί να κτυπήσει αποτελεσματικά. Δηλαδή στην χώρα του. Στη χώρα του κτυπάει, εν ονόματι του διεθνούς προλεταριάτου την δική του κυβέρνηση, τις δικές του κυρίαρχες τάξεις, σαν εκπροσώπους του διεθνούς καπιταλισμού. Σ' αυτόν τον τοπικό ταξικό αγώνα εναντίον του πολέμου, πραγματοποιείται ο διεθνής ταξικός αγώνας εναντίον του πολέμου.» - Κάρλ Λήμινχετ

Όχι! μην απορείτε δεν είναι οι πιο πάνω λόγοι αυτοί που οδήγησαν το Κ.Κ.Ε. στον Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Αυτούς τους βρίσκουμε στο διάγγελμα του ΕΑΜ: «ο ένδοξος και ηρωικός λαός ζουν σκλάβοι κ.λ.π.».

Προβλέπει λοιπόν η «φωτισμένη ηγεσία», στην συγκεκριμένη συγκυρία, μέσω της ενέργειάς της αυτής να βρεθεί πάλι στην Εθνική σκηνή πρωταγωνιστής, και τα καταφέρει. Σε μια χρονική στιγμή, αφού βρήκε πλατιά απήχηση από τον εργατόκοσμο που στο κάλεσμά του έβλεπε την δυνατότητα να προωθήσει τα ταξικά του συμφέροντα, αλλά και από άλλες εν γένει δυνάμεις με άλλες προθέσεις, βρίσκεται μόνι και κύρια δύναμη στον Ελλαδικό χώρο με οργανωμένο στρατό τον ΕΛΑΣ και θέβαια με την πολιτική του οργάνωση το ΕΑΜ.

Να λοιπόν η σημαντική ιστορική ευκαιρία να πραγματοποιηθούν τα ιδανικά του σοσιαλισμού από το κόμμα που διακήρυττε ότι αυτός ήταν ο λόγος της ύπαρξής του. Μα, θα πείτε είχε αυτή την δυνατότητα; ας δούμε τι λένε οι ίδιοι πάνω σ'αυτό:

«Μας κατηγορούν ότι θέλουμε να καταργήσουμε τα σύνορα και να διαλύσουμε το Κράτος. Μα το Κράτος εμείς το φτιάχνουμε σήμερα, γιατί δεν υπήρχε, μιά και που οι ίδιοι το είχαν διαλύσει». (Αρης Βελουχιώτης - Λόγος της Λαμίας). Εφόσον αυτοί «φτιάχναν» το Κράτος δεν έχουμε τίποτε καλύτερο να κάνουμε παρά να το δούμε αυτό το Κράτος τους από κοντά για να πεισθούμε για τις προθέσεις τους.

Τοπική Αυτοδιοίκηση:

«Το Επαρχιακό Συμβούλιο, μετά την Επαρχιακή Συνέλευση, είναι η ανώτερη εποπτική και καθοδηγητική αρχή των οργάνων αυτοδιοίκησης της Επαρχίας. Την εποπτεία και καθοδήγηση ασκεί με ειδικές επιτροπές. Τα πορίσματα των ενεργειών τους υποβάλλουν οι επιτροπές αυτές στα επαρχιακά συμβούλια, τα οποία έχουν το δικαίωμα να αναστέλλουν ή ακυρώνουν και αναδρομικά αποφάσεις όλων των οργάνων αυτοδιοίκησης των δήμων, κοινοτήτων και συνοικιών της επαρχίας τους. Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να εφεσθιάζουν τις σχετικές αποφάσεις του επαρχιακού συμβουλίου στην επαρχιακή συνέλευση,

η οποία και τις δικάζει οριστικά». Κείμενα Εθνικής Αντίστασης.

Λαϊκή Δικαιοσύνη:

«Διατάξεις για τη λαϊκή δικαιοσύνη» διαβάσουμε:

«Τόσο το ιδιωτικό, όσο και το ποινικό δίκαιο που ίσχυε πριν από την κατοχή διατηρούνται σε ισχύ». Δηλ. το δίκαιο του Μεταξά, του Τσαλδάρη, του Βενιζέλου, του Πάγκαλου και του Κονδύλη, με μιά διαφορά ότι τώρα οι ποινές για τα ίδια αδικήματα είναι βαρύτερες. Αυτό συνάγεται μέσα από το έγγραφο υλικό τους. Φυσικά δεν θα μας φανεί παράξενο που στα ανώτατα διακαστήρια, που είχαν την τελευταία λέξη στις διαδικαστικές αποφάσεις δικάζαν οι ίδιοι όπως παλιά, αφού συγκροτούνταν από αστούς δικαστές ή δικηγόρους με πάνω από έξι (6) χρόνια πείρα στη αστική δικαιοσύνη.

Τα ίδια και χειρότερα ίσχυαν και για την στρατιωτική δικαιοσύνη. Εδώ οι στρατοδικές έπρεπε να έχουν περισσότερα χρόνια προϋπηρεσία και μάλιστα έπρεπε να είχαν επιδείξει «ευδόκιμη» προϋπηρεσία.

Φορολογία:

Εδώ τα αστεία περιτεύουν, το στρατοδικείο περίμενε όποιον για οποιοδήποτε λόγο δεν κατέβαλλε στην κυβέρνηση της «ελεύθερης Ελλάδας» την λεγόμενη «εθνική εισφορά», με την κατηγορία της έσχιστης προδοσίας που σήμαινε απλά την θανατική ποινή. Αλλά και στις άλλες απαραίτητες για ένα κράτος λειτουργίες, την ίδια φιλοσοφία θα δούμε. Όσοι πίστεψαν ότι μ'αυτό το κόμμα θα προωθούσαν τη «Λαϊκή κυριαρχία», «δημοκρατία», «λαϊκές ελευθερίες», «κοινωνική δικαιοσύνη» και έδωσαν «α πάντα στο «αγώνα του», απλά δεν τα κατά-

φεραν. Είναι κι άλλοι πολλοί θέβαια που έπεσαν θύματα εκκαθαριστικών επιχειρήσεων, ενέργεια προσφιλή σ'όλα τα κράτη και ιδιαίτερα σε κράτη με τέτοιου είδους οργάνωση, που και από άλλα γνωρίζουμε, τι επιφυλάσσουν στους «εσωτερικούς τους» εχθρούς.

Η δυνατότητα λοιπόν υπήρχε, η πρόθεση ήταν αυτή που έλειπε. Για να πραγματοποιηθούν τα σοσιαλιστικά ιδανικά εννοούμε και όχι θέβαια να καταληφθεί η εξουσία από το κόμμα. Αυτό μπορούσε να γίνει, αν δεν έγινε, -γεγονός για το οποίο θάπρεπε όλοι μας, να είμαστε ευτυχείς καθ'ότι τα θιώματα και γενικότερα η γνώση της τρομακτικής αυτής εξουσίας δεν λείπουν- αυτό δεν οφείλονταν σ'αυτούς, αλλά αυτό το γεγονός, εδώ, δεν μας αφορά.

Όπως θέβαια δε μας αφορά και η «καραμέλα» τους περί της συμβολής τους στη «απελευθέρωση» της χώρας από τον ξένο κατακτητή, γιατί δεν είμαστε στο τμήμα του υπουργείου που χορηγεί τις «πατριωτικές» συντάξεις Εθνικής Αντίστασης.

Πρόθεσή μας είναι να φωτίσουμε τις προθέσεις τους και να αποκαλύψουμε το παραμύθι τους, σ'αυτό, και σ'όλα τα άλλα οργανωμένα κέντρα αποπλάνησης και χειραγώγησης της κοινωνίας.

Και για να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους, το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδος, λάνσασε τολμηρό και ρισκοκίνδυνο παραμύθι.

Σχέδιο επαναστατικής κατάληψης της εξουσίας, ή εμφύλιος στην Ελλάδα. Ολέθρια συμπαιγνία ενός αδιάσπαστου Κομματικού μηχανισμού στις πλάτες των ανθρώπων, που αλλού οδηγούσε το όραμά τους, κι αλλού βρίσκονταν. Καταμεσής στο πεδίο της μάχης με τους μεν να απειλούν τη ζωή τους και τους δε να έχουν εξοντώσει τα όνειρά του. Τολμηρό εγχείρημα για να πετύχει ή προμελετημένη σίγουρη αποτυχία. Οτι και να υποθέ-

ΓΟΥΝΤΣΤΟΚΣΚΥ

γές του μάρκετινγκ, η συντηρητικότητα, το στημένο, χαρακτηρίζουν ακόμα και τους καλλιτέχνες που αυτοαποκαλούνται αντικορφορμιστές. Λέξεις που γρήγορα γίνονται της μόδας και φοριούνται σαν ταυτότητες στους καλλιτέχνες και το κοινό υπήρχαν σε κάθε εποχή. Στο Γούνστοκ το σύνθημα «αγάπη-ειρήνη-μουσική» φορέθηκε πάρα πολύ κι εξακολουθεί να φοριέται απ'όσους έχουν ακόμα την αφέλεια να πιστεύουν ότι λύνει όλα τα προβλήματα.

Σήμερα, 20 χρόνια μετά, της μόδας είναι οι συναυλίες και τα φεστιβάλ που έχουν κάποια «κοινωνική» τοποθέτηση. Το ίδιο και οι καλλιτέχνες που συμμετέχουν σ'αυτά. Προβλήματα όπως η πείνα, το AIDS, τα ναρκωτικά, ο αλκοολισμός γίνονται αντικείμενα εμπορεύματος, διαφήμισης και τελικά κοροιδίας. Το μόνο που έσωσε το Γούνστοκ σα φεστιβάλ ήταν ότι υπήρξε το πρώτο που έγινε. Και σαν κάτι που γίνεται για πρώτη φορά διατηρεί κάποια στοιχεία πρωτοπορίας σε συνδυασμό με την καινούρια για την εποχή της μουσική. Όμως αυτά για κανένα λόγο δεν είναι επαρκείς αιτίες για να το κάνουν ένα μνημείο αντικορφορμισμού.

Οι καλλιτέχνες που πήραν μέρος σ'αυτό ήταν ήδη καταξιωμένοι στην κοινωνία και με την κοινωνική συναίνεση εμφανίζονταν να παρουσιάζουν κάτι το «διαφορετικό». Αυτό αποδείχτηκε και από την μετέπειτα μουσική και κοινωνική στάση τους. Πρέπει να καταλάβουμε ότι πάνω στο πτώμα του Γούνστοκ, οι έμποροι, οι μάντζερς, οι δισκογραφικές εταιρείες πέρασαν το μύθο της εξέγερσης της νεολαίας. Μιας νεολαίας, που μπορεί οι ραγδαίες αλλαγές της κοινωνίας και ο πόλεμος του Βιετνάμ να την ώθησαν σε κάποια ριζοσπαστικοποίηση, αλλά που στην ουσία ποτέ δεν απαρνήθηκε το αμερικάνικο όνειρο. Το παρακάτω απόσπασμα από το «DO IT» του Jerry Roubin είναι κατηγορηματικό σ'αυτό το θέμα «Είμαι παιδί της Αμερικής. Ό,τι και να συμβεί θα είμαι πάντα παιδί της Αμερικής. Αν ποτέ με στήσουν στον τοίχο γ'αυτά που έκανα και με ρωτήσουν ποια είναι η τελευταία μου επιθυμία θα ζητήσω ένα χάμπουργκερ και μια κόκα-κόλα».

Επειτα από το Γούνστοκ κρίθηκε πολύ βολικό να γίνουν θεσμός τα «πολιτικοκοινωνικά» φεστιβάλ που περιείχαν καταγγελίες, διαμαρτυρίες ή κάποιους παρόμοιους προβληματισμούς.

Το είδος φάνηκε να έχει ψωμί και η κατοχύρωσή του άνοιγε καινούργιους δρόμους στην αγορά. Έτσι μετά το Γούνστοκ, γίνανε πάρα πολλά φεστιβάλ «καταγγελίας» από επιφανείς καλλιτέχνες. Όλα ενταγμένα στη νομιμότητα στη μεταρρύθμιση, στην απλή διαμαρτυρία. Στηριγμένα σε κινήματα υποτονικά, όπως οι θεατές που στοιβαζόνταν σ'αυτά. Απλές απομυμήσεις, καρικατούρες του παρελθόντος. Το μόνο που τα αναζωογονεί κάθε φορά είναι η καινούρια μόδα. τα

νέα στυλ εμφάνισης, οι εντυπωσιακές καινοτομίες στην ηχητική και οπτική τους παρουσίαση. Το ίδιο συμβαίνει και με τα μουσικά είδη που εμφανίστηκαν μετά το ροκ'ν'ρόλ. Ψυχεδέλεια, νιου γουέιβ, πανκ, χέβυ μέταλ και όλες οι υποκατηγορίες τους. Η δίψα για το καινούριο και οι ανάγκες μουσικής έκφρασης της νεολαίας, εκτεθειμένες στα σούπερ μάρκετ μαζί με κονκάρδες, πανάκριβα στερεοφωνικά, δίσκους και μουμποποιημένα είδωλα κάθε είδους, από φρικαλέους γέρους με διαμαντένια δόντια, «Μικ Τζαγκερ» μέχρι λουσατούς νεαρούς που επιδεικνύουν τον πόνο τους για την ανθρωπότητα σα να είναι καινούρια Πόρσε «Στινγκ».

Όσο για την κοινωνική αποτελεσματικότητα αυτών των συναυλιών, μια απλή απαρίθμηση των αποτελεσμάτων τους είναι ενδεικτική.

Η συναυλία για το Μπάγκλα-ντές που τα λεφτά δεν έφτασαν ποτέ.

Το «ροκ ενάντια στο ρατσισμό» που είχε σα σκοπό να ενισχύσει το αντιφασιστικό κίνημα στην Αγγλία, αλλά πουλήθηκε από τους οργανωτές του.

Το διαφημιστικό LIVE AID για τα παιδιά της Αφρικής που άνοιξε καινούργιους ορίζοντες στο εμπόριο δίσκων, και καθιέρωσε «περίφημους» τραγουδιστές με εξ ίσου περίφημες ανθρωπιστικές συνειδήσεις.

Η συναυλία για το AIDS που μετέτρεψε το γνωστό σύνθημα «κάντε έρωτα όχι πόλεμο» σε «κάντε έρωτα αλλά με προφυλακτικό».

Κι άλλες συναυλίες για τη Νότια Αφρική, τον Αμαζόνιο, τις φώκιες, την ειρήνη, τον αφοπλισμό, με μεγάλη προσέλευση «ευγενών» καλλιτεχνών.

Και τέλος τη συναυλία στη Μόσχα ενάντια στον αλκοολισμό και τα ναρκωτικά που θεωρήθηκε από πολλούς σαν αναδίσωση του Γούνστοκ, επειδή έγινε επετειακά, 20 χρόνια αργότερα. Στην πραγματικότητα ήταν ένα χάπενινγκ ανθρώπων που μαζεύτηκαν για ν' ανταλλάξουν ιδέες, χιενίσματα, ρούχα, μπότες και να μάθουν οι καημένοι οι Ρώσοι πώς κινούνται οι ειδήμονες του ροκ πάνω στη σκηνή, μια που η περεστρόικα επιβάλλει τη δημιουργία μιας ροκ σκηνής και τα ντόπια συγκροτήματα, ακόμα κάνουν λίγο παραπαίοντας κάπου μεταξύ αδέξιας μίμησης και αμηχανίας. Αυτή η συναυλία ήταν πολιτιστική εισβολή της Δύσης στη Ρωσία αλλά όχι μόνο. Τα θέματα για τα οποία έγινε, ο αλκοολισμός και τα ναρκωτικά είναι φαινόμενα με ραγδαία εξέλιξη στη Ρωσία. Ο μύθος περί πολιτιστικής σήψης του δυτικού μπλοκ στο οποίο τα απέδιδαν έχει καταρρεύσει από καιρό, μια και αυτά που μέχρι πριν θεωρούντο αποτελέσματα του καπιταλισμού, μαστίζουν αυτή τη στιγμή εκατοντάδες νέους του «σοσιαλιστικού» μπλοκ.

Όμως αυτή η συναυλία είχε κυρίως οικονομικά οφέλη. Άνοιξε μια τεράστια αγορά, από πεινασμένους για «τέχνη» καταναλωτές που ήταν ήδη

έτοιμοι να καταναλώσουν πριν ακόμα τα προϊόντα φτάσουν σ'αυτούς.

Όσο για την καλλιτεχνική πλευρά, τα συγκροτήματα, οι καλλιτέχνες που πήραν μέρος ήταν οι εκφραστές εκείνου του είδους που σήμερα είναι το αποδοτικότερο στο μουσικό κεφάλαιο, το χέβυ μέταλ.

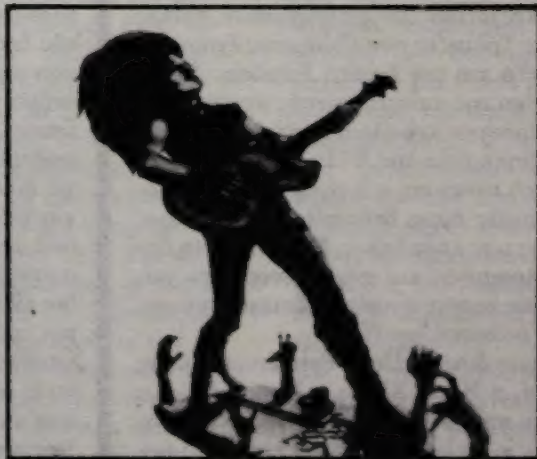
Δε θ' αναλύσουμε από καλλιτεχνική άποψη την ποιότητα των στίχων, της μουσικής κλπ. μια κι έχουμε θέσιμες υποψίες ότι ούτε και οι θεατές που την παρακολούθησαν ήταν σε θέση να την αναλύσουν.

Εκεί που πρέπει να σταθούμε, είναι ότι πίσω από τέτοιου είδους εκδηλώσεις διαφαίνεται η πρόθεση ενοποίησης των δυο κυρίαρχων. Η Ρωσία εδώ και καιρό κάνει ανοίγματα προς τη Δύση σ' όλους του τομείς. Από συνεργασία για την τρομοκρατία μέχρι μουσική. Είναι αδιαμφισβήτητη αληθινή η παγκοσμιοποίηση της κυριαρχίας που προσπαθούν να επιβάλλουν μέσω της ενοποίησης. Θα ήταν αφέλεια να πιστεύουμε ότι τώρα «τα βρήκαν» αφού τα δυο συστήματα παρά τις διαφορές τους, μοιάζουν. Είναι εξουσιαστικά δομημένα και στην πραγματικότητα δεν έχουν τίποτα να μοιραστούν. Χρειαζόταν μόνο να εκσυγχρονιστεί ο ένας κυρίαρχος που ήταν κάπως πίσω.

Έτσι όχι μόνο το όραμα του Οργουελ βγαίνει αληθινό, αλλά το βλέπουμε καθημερινά ακόμα και στην τέχνη. Μια παγκόσμια «νεογλώσσα» που στερείται δημιουργικότητας και ποιότητας. Μια θορυβώδης παράθεση ήχου, φωνής. Άλλη μια απρόσωπη σχέση μεταξύ καλλιτέχνη-θεατή, πομπού - δέκτη. Μετατρέπει το ενεργητικό υποκείμενο σε συλλεκτικό αντικείμενο, της ντεφάκτο από πάνω τέχνης. Καμιά αμεσότητα, καμιά επαφή. Μέσα απ'τα δακρύβρεχτα λόγια των καλλιτεχνών για ειρήνη, αρμονία κλπ. περνάει το ευρύτερο σχέδιο των κυρίαρχων για την ενοποίηση της κυριαρχίας πάνω στον κόσμο, που πολύ απλά πιάνει την ανθρώπινη ανάγκη για έκφραση και ποιότητα στην τέχνη και την μεταβάλλει σαν όπλο για την χειραγωγή και υποταγή της νεολαίας αλλά και της κοινωνίας γενικότερα, στο ίδιο σχέδιο πραγματοποίησης του οργουελιανού εφιάλτη όχι πια με τη μορφή μιας «νεογλώσσας» αλλά μιας «νεοτέχνης» που έχει σαφώς προκαθορισμένους στόχους και μορφές και που αποκλείει τη διαφορά σκέψης ή την προσπάθεια γι'αυτήν.

Αν η τέχνη πέθανε. Αν οι συναυλίες πέθαναν. Αν το Γούνστοκ πέθανε, τότε το μόνο που μένει είναι να κρατήσουμε ζωντανή τη δημιουργική ομορφιά της μουσικής, που θα μας βοηθήσει να ζωοκραυγάσουμε πάνω από τα πτώματά τους.

Η μουσική εκφράζει σήμερα πια τη σήψη της κοινωνίας, το πολιτισμικό της αδιέξοδο και δεν θα απελευθερωθεί αν δεν απελευθερωθούμε εμείς οι ίδιοι σαν εκφραστές και σαν δημιουργοί σ' όλες τις πτυχές της ζωής μας.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ: ΕΝΑ ΑΨΟΓΟ ΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΤΥΓΓΝΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΟΨΙΜΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

«Ο ιμπεριαλισμός το τελευταίο στάδιο του καπιταλισμού» Λένιν.

Αυτή η αλλαζονική διαπίστωση του Κομισάριου του Ρώσικου λαού, στηρίχθηκε στο απόφθεγμα γνώσης που είχε αντλήσει μέσα από την ανάλυση του Μαρξιστικού δόγματος των «νόμων» που «διέπουν» την παγκόσμια ιστορία. Νόμων που επιδιώκουν να καταργήσουν την ιστορία σαν τέτοια, μιά και τα πάντα μπορούν να «ερμηνευτούν» μ' αυτήν. Αυτή λοιπόν η διαπίστωση μαζί με τόσα άλλα διδάγματα του μεγάλου αγκιτάτορα, προστέθηκε κοντά στα πενταετή προγράμματα σοσιαλιστικοποίησης της παραγωγής, στο διεθνιστικό ρόλο της Σοβιετικής Ένωσης για την εδραίωση της παγκόσμιας επανάστασης, στη νίκη του προλεταριάτου σαν κινητήρια δύναμη της ιστορίας, στην εξάλειψη της εκμετάλλευσης του ανθρώπινου μόχθου, στο κομμουνισμό. Που για όλα αυτά, τα αντίκτυπα των ιστορικών γεγονότων μας κατέδειξαν για πρώτη φορά, την αστοχία του αλάθητου της Μαρξιστικής ιδεολογίας, όπως και κάθε ιδεολογίας, στη προσφορά της για τη «σωτηρία» του ανθρώπου.

Ο ιμπεριαλισμός όχι μόνο δεν ήταν το τελευταίο στάδιο του καπιταλισμού, όχι μόνο δεν κατέρρευσε στη κρίση της αποικιοκρατίας του, αλλά μπόρεσε όπως μπορούσε και μπορεί να ξεπερνά κάθε φορά τις «εποχιακές» του κρίσεις, αφομοιώνοντας τα ίδια τα στοιχεία της άρνησής του, λειτουργώντας με τις ίδιες τις αντιφάσεις του. Έτσι εδώ και αρκετές δεκαετίες έχουμε την εμφάνιση μιας νέας μορφής ιμπεριαλισμού, ενός περιεχομένου αποκλειστικά οικονομικής κυριαρχίας που εμπεριέχει και όλες τις προηγούμενες ιστορικές του εκφάνσεις: τη γνωστή δηλαδή δραστηριότητα των πολυεθνικών τράστ και διεθνών τραπεζών με όλες τις πολιτικές, πολιτιστικές, κοινωνικές και στρατιωτικές συνέπειές της.

Σ' αυτό το άρθρο θα γίνει μια ειδική αναφορά στον ιμπεριαλιστικό ρόλο της Παγκόσμιας Τράπεζας για τη συμβολή της στη καταλήστευση και υπερεκμετάλλευση των χωρών του λεγόμενου τρίτου κόσμου, καθώς και μερικά ενδεικτικά στοιχεία που αφορούν τις καταστροφικές προεκτάσεις που έχει μια τέτοια εκμετάλλευση στα οικοσυστήματα αυτών των χωρών.

Η Παγκόσμια Τράπεζα, ένα άψογο δείγμα της στυγνότητας του διεθνοποιημένου καπιταλισμού.

Η Παγκόσμια Τράπεζα είναι ένας «οργανισμός» με κύριους μετόχους τα μονοπώλια, μεγαλοεπιχειρήσεις ή θυγατρικές αυτών των επιχειρήσεων, καθώς και άλλες γνωστές Τράπεζες που έδρες τους έχουν τις Η.Π.Α., τον Καναδά και την δυτική Ευρώπη. Δηλαδή ένα γνήσιο άντρο της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Αυτός λοιπόν ο τεράστιος κεφαλαιοκρατικός «οργανισμός» δημιουργήθηκε μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο για την οικονομική ενίσχυση και ανόρθωση της Ευρώπης. Τις τελευταίες όμως δεκαετίες ο κυριότερος στόχος διαχείρισης των κεφαλαίων, βρίσκεται στη δανειοδότηση τριτοκοσμικών και αναπτυσσόμενων χωρών. Αυτές ακριβώς οι επιχορηγήσεις διακρίνουν και τη συγκεκριμένη πολιτική της Π.Τ.

Πρώτες στη δανειοδοτική λίστα βρίσκονται χώρες όπως το Πακιστάν, η Νότια Κορέα, η Τουρκία και η Χιλή, που μετά το πραξικόπημα του 1973, είναι κράτη γνωστά για τον ολοκληρωτισμό και την αυταρχικότητα των καθεστώτων τους.

Η Π.Τ. έχει 142 χώρες μέλη, όπου θέβαια οι περισ-

σότερες απ' αυτές είναι πελάτες της. Μόνο τη δεκαετία '79-'89 έχει χρηματοδοτήσει πάνω από 50 έργα μεγάλης έκτασης στις υπανάπτυκτες χώρες με σκοπό την οικονομική τους «ανόρθωση». Από την εξέταση όμως αυτών των έργων χαρακτηρίζεται και το «είδος» της λεγόμενης «βοήθειας». Κατ' αρχήν η Π.Τ. είναι αυτή που αποφασίζει και επιλέγει τους στόχους των έργων και όχι η ντόπια κυβέρνηση, η οποία εκτελεί τα προγράμματα. Η χρηματοδότηση γίνεται αποκλειστικά σε έργα κέρδους για την εγκατάσταση πολυεθνικών ή μονάδων υποστήριξης που βοηθούν την λειτουργία τους και όχι για κάποια αναγκαία, ίσως για παράδειγμα, νοσοκομεία που θα αντιμετώπιζαν το οξύ πρόβλημα θνησιμότητας, και θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν το χαρακτήρισμό της βοήθειας προς ανόρθωση. Η πολιτική τακτική όμως της Π.Τ. δεν μιλά μόνο για «οικονομική ανάπτυξη», αλλά και για «προσαρμογή». Από το 1980 δίνονται δάνεια «συνθετικής προσαρμογής», όπως λέγονται, δηλαδή δάνεια που είναι διαθέσιμα σε χώρες για ανάπτυξη σε μια κατεύθυνση την οποία θα αποφασίζεται άμεσα από αυτή την Τράπεζα, (τίποτε άλλο από τη γνωστή ιμπεριαλιστική τακτική εκουχρονισμένη, εκμεταλλευτικότερη και τεχνοκρατικότερη απ' αυτή της αποικιοκρατίας).

Από τη δράση της Π.Τ.

Ένα από τα πιο εγκληματικά σχέδια, βρίσκονται στην Βραζιλία στις ζούγκλες του Αμαζονίου. Εκεί έχουν λεηλατηθεί και ερημωθεί δάση για τη κατασκευή ενός γιγαντιαίου δρόμου που θα διασχίζει ολόκληρη τη χώρα κατά μήκος. Τη κατασκευή αυτού του δρόμου διαδέχεται η οικοδόμηση σπιτιών και συνοικισμών - υπό τον έλεγχο πάντα της Π.Τ. - με αποτέλεσμα να λεηλατούνται ακόμη μεγαλύτερες εκτάσεις δασών, τα οποία δεν αναπληρώνονται σαν τέτοια οικοσυστήματα με κανέναν τρόπο. Δεν πρόκειται μονάχα όμως για την οικολογική καταστροφή αλλά και για μιά άλλη άγνωστη φυλετική καταστροφή. Πάνω από πέντε με έξι φυλές κάθε χρόνο εξοντώνονται ή αφανίζονται σαν κοινότητες και μαζί τους εκατοντάδες είδη ζώων και πανίδας. Έτσι αυτοί οι ιθαγενείς με τον τρόπο τους, αν και καθυστερημένα ζουν την «ανακάλυψη της Αμερικής» - σε νέα έκδοση, ο καπιταλισμός δεν έχει σε τίποτα να ζηλέψει από τη θηροδία των τυχοδιωκτών του Κολόμβου του Κορτέζ και των Ιεραποστόλων του 15ου αιώνα. Μια σημαντική επισημάνση είναι ότι από τα δάση του Αμαζονίου παράγεται το 50% του συνολικού οξυγόνου στον πλανήτη,

καθώς και εξαρτώνται οι βροχοπτώσεις σε παγκόσμια κλίμακα.

Υπάρχουν όμως κι άλλα παραδείγματα πύε επιδρομικών πρωτοβουλιών.

Αμαζόνιος και Μακ Ντόναλντς

Η γνωστή πολυεθνική εταιρία Φαστ-Φούντ Μακ Ντόναλντς, έχει αναπτύξει τη σημαντικότερη ίσως καταστροφική δραστηριότητα στη περιοχή της ζούγκλας του Αμαζονίου. Υπολογίζεται ότι κάθε μέρα κόβει 30.000 εκτάρια δασικής έκτασης, ενώ η ίδια πολυεθνική κάθε χρόνο σε παρόμοια έργα της σε Αφρική και Ασία καταστρέφει δασική έκταση ίση μ' αυτή της Βρετανίας. Η αποκομιζόμενη ξυλεία χρησιμοποιείται κατά κύριο λόγο στη παραγωγή χαρτοπολτού, προκειμένου η εν λόγω εταιρεία να ικανοποιήσει τις ανάγκες της σε είδη χάρτινης συσκευασίας (με άλλα λόγια παραγωγή χαρτιού περιτυλίγματος χάρμπουκερς). Οι τεράστιες εκτάσεις που αποφιλώθηκαν χρησιμοποιούνται σαν βοσκότοποι για την κατανάλωση χιλιάδων τόνων κρέατος, πάλι για τις ανάγκες της Μακ Ντόναλτς, την ίδια στιγμή που οι πληθυσμοί των αντίστοιχων περιοχών πεθαίνουν από υποσιτισμό. Σ' αυτή θέβαια τη καταλήστευση θα ήταν αδύνατον να μην υπάρχει και ρόλος για τους πληρωμένους δολοφόνους, τους ιδιωτικούς στρατούς, διαφορετικά, αυτών των φιλόπτωχων ιδρυμάτων. Έτσι στα πρόθυρα της εξόντωσης δεν βρίσκονται μονάχα τα ζώα, δάση και ινδιάνικες φυλές, αλλά και κάθε μορφή αντίστασης που μπαίνει ουσιαστικό εμπόδιο στα λήστρικά - εγκληματικά σχέδιά τους, δηλαδή στα σχέδια της Π.Τ.. Εδώ και αρκετό καιρό χαρακτηριστικές περιπτώσεις αυτής της κατάστασης είναι οι πολιτικές δολοφονίες και ένα πλήθος άλλες ενέργειες τρομοκρατίας, όπως αυτή της γνωστής δολοφονίας του αριστερού βουλευτή Τσίκο Μέντες.

Για τους χυμούς της Κόκα-Κόλα

Ένα υποκατάστημα της Κόκα-Κόλα η Minute Maid 3 χρόνια πριν αγόρασε 80.000 εκτάρια ζούγκλας στη Μπεζίλε, πρωτεύουσα της Βρετανικής Ονδούρας της Κεντρικής Αμερικής, δηλ. πάνω από

Η εποχή μας σφραγίζεται από την επιτάχυνση των διαδικασιών ΒΑΘΕΙΑΣ ΑΛΛΑΓΗΣ της υπάρχουσας οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής τάξης. Και είναι εύλογη όσο και αναγκαία η προσπάθεια να κατανοηθούν αυτά τα προτσές, να υπαχθούν σε μία σαφή κοινωνική γνώση που θα εξυπηρετεί τη θεωρητική δόμηση των εξεγερτικών κοινωνικών αγώνων. Οι λειτουργικοί μετασχηματισμοί της Εξουσίας, η φύση και η έκτασή τους, δίνουν το μέτρο της κοινωνικής εμπειρίας, δηλ. προσδιορίζουν την ταυτότητα των κοινωνικών υποκειμένων της, επομένως, (μας) παραπέμπουν στο ζήτημα των περιεχομένων του επαναστατικού σχεδίου.

μπόρευμα ως δομικό κύτταρο της θεσμισμένης κοινωνικής συμβίωσης. Προκύπτει, έτσι, ένας κόσμος μεσολαβημένος και επικαθοριζόμενος από το πνεύμα και τις αξίες της οικονομίας. Η φυσικότητα υποχωρεί έναντι του τεχνικού στοιχείου και η παραγωγική διαδικασία εξιδανικεύεται και γίνεται το ρητό ή ανομολόγητο επίκεντρο κάθε κοινωνικής εκδήλωσης και δραστηριότητας.

Το Κεφάλαιο συνιστά ιδιότυπη κοινωνική δύναμη κυριαρχίας που η δυναμική της είναι συναρτημένη με τη διαρκή μεταμόρφωση του κόσμου στο πλαίσιο της διαρκούς ανανέωσης, επέκτασης και τελειοποίησης της εμπορευματικής παραγωγής: αυτή, ό-

κού» προβληματισμού δεν συνιστά υποταγή στη λογική του μαρξιακού οικονομισμού αλλά ρεαλιστική αντίληψη της συγκεκριμένης πραγματικότητας. Ο Καπιταλισμός είναι αυτό που είναι και ο Μαρξ (ο ευφυέστερος και πληρέστερος ΑΣΤΟΣ οικονομολόγος) παρουσίασε μια σπουδαιότατη έκθεση της φύσης του: το γεγονός ότι ο Μαρξ «απάντησε» στο ιστορικό δεδομένο της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης με όρους σκέψης κείμενους ΕΝΤΟΣ των προσδιορισμών της Οικονομίας δίνει το μέτρο του ιδεολογικού του εγκλωβισμού κι εμείς πλέον ξεμπερδεύουμε μαζί του. Ξαν αναρχικοί, είμαστε προφανώς κατηγορηματικά αντίθετοι με την αποκλειστική

κη και τμήμα της παραγωγής του κεφάλαιου και η ταυτότητά της προσδιορίζεται γεννητικά και λειτουργικά από τα ιστορικά σχέδια της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Ταυτόχρονα, όμως, όπως συμβαίνει κανονικά με κάθε φαινόμενο και κατάσταση της κοινωνικής ζωής, διατηρεί έναν, λιγότερο ή περισσότερο σημαντικό, βαθμό αυτόνομης ανάπτυξης σε σχέση με τους αρχικούς, βασικούς καθορισμούς της. Το πρόβλημα βρίσκεται στα όρια και τη δυναμική αυτής της αυτονομίας της τεχνολογίας σε σχέση με τη διαπιστωμένη μετασχηματιστική δράση της.

Κάναμε λόγο, αρχικά, για κλιμακούμενες διαδικασίες ΒΑΘΕΙΑΣ ΑΛ-

ΓΕΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΣΧΕΣΗΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ

Στο πλαίσιο αυτό, είναι κοινά παραδεκτό ότι ο θεμελιώδης μετασχηματιστής είναι η Τεχνολογία. Όμως μία κοινή παραδοχή (τόσο πιο φυσική, όσο πιο ορατό είναι το δεδομένο) δεν εξαντλεί τη σκοπιμότητα της ανάλυσης, εφόσον το βασικό περιχόμενο μίας κριτικής είναι η δημιουργική υπέρβαση των αυτονόητων που πυροδότησαν την ανάπτυξη της. Οι διαπιστωμένοι μετασχηματισμοί επιβάλλεται να θεωρηθούν ως ΕΝΙΑΙΑ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ «με δεδομένη συνοχή και συνέχεια» και όπως κάθε διαδικασία, διαθέτει και αυτή υποκείμενο, αντικείμενο, προοπτική.

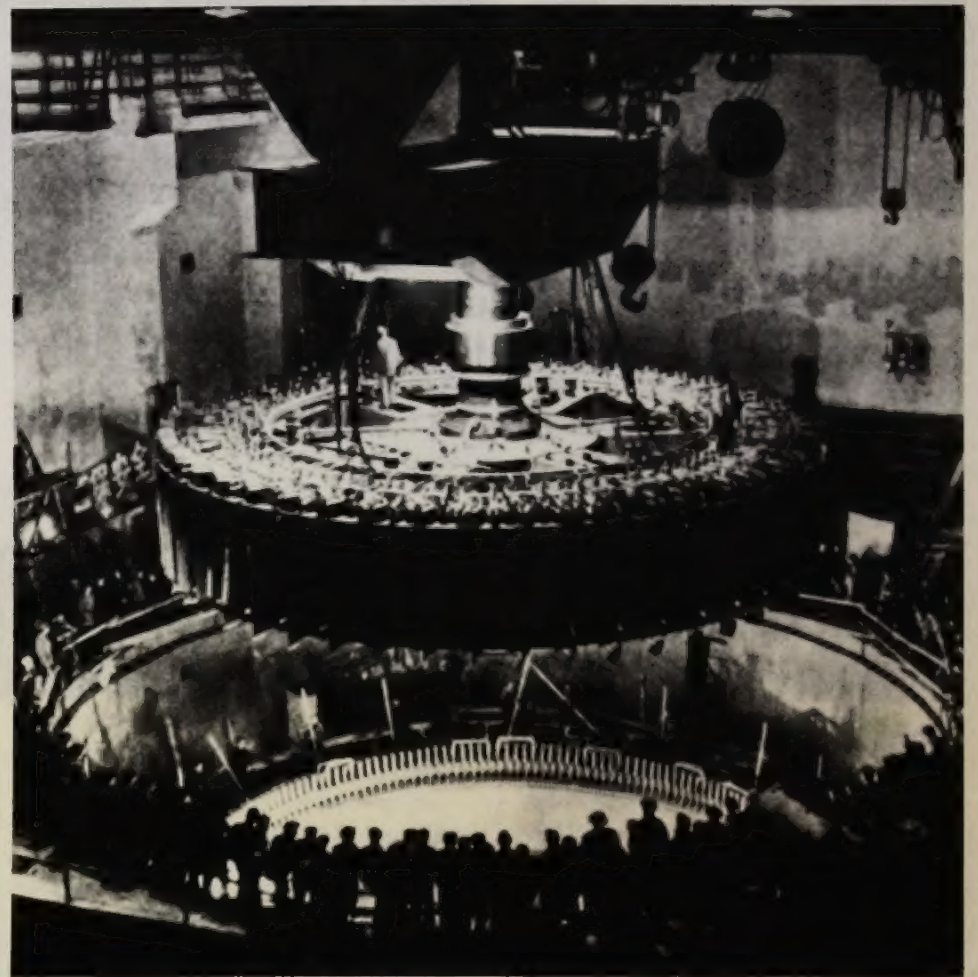
Το ιστορικο-κοινωνικό πλαίσιο εντός του οποίου τελούνται και το οποίο αφορούν αυτές οι διεργασίες είναι, προφανώς, ο καπιταλισμός, η Κρατική κοινωνική μορφή που οργανώνεται με βάση την κυριαρχία του Κεφάλαιου. Είναι λογικό να υποθέσουμε και να δεχτούμε ότι μια σωστή κριτική αξιολόγηση των όποιων εξελίξεων αυτής της κοινωνίας δεν μπορεί παρά να σέβεται το αντικειμενικό δεδομένο των ιστορικών χαρακτηριστικών της. Και στο μέτρο που επιμένουμε να χρησιμοποιούμε, κατά την άρθρωση του πολιτικού λόγου μας, την έννοια Κεφάλαιο, δεν μπορεί παρά να αποδεχόμαστε την αυθεντική του σημασιολόγηση ως κοινωνική σχέση ανισοτιμιακής συγκρότησης προσδιορισμένη δομικά από την εκμετάλλευση της εμπορευματοποιημένης εργασιακής δύναμης του ανθρώπου σε ένα ευρύτερο πλαίσιο βαθύτατης κυριαρχίας της ανταλλακτικής αξίας.

Η ιστορική άνοδος και κυριαρχία του Καπιταλισμού λαμβάνει τη μορφή της κοινωνικής και πολιτικής κυριαρχίας μίας συγκεκριμένης κοινωνικής τάξης (αστοί) που η ηγεμονία της είναι πρωταρχικά και κυρίως ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ. Αν η ολιγαρχία των γαιοκτημόνων του φεουδαλισμού μπορεί να εκτιμηθεί ως κρυστάλλωμα λειτουργικών μετεξελίξεων της προηγούμενης ολιγαρχίας των δουλοκτητών, οι αστοί δεν μπορούν να θεωρηθούν ως προίον μίας ανάλωσης μετεξέλιξης σε σχέση με το οικονομικο-κοινωνικό κατεστημένο του φεουδαρχικού κόσμου. Η μοναδικότητά τους έγκειται στο γεγονός ότι παραβιάζουν κάθε παράδοση και επιβάλλουν το ε-

μως, η εγγενής τάση (που παραπέμπει στην αποδοτικότητα των παραγωγικών μέσων, στην προσαρμογή των ανθρώπινων αναγκών, κλπ.) δεν μπορεί να εκπληρωθεί παρά μόνο με την ΣΥΝΕΧΗ ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗ της επιστημονικής δραστηριότητας. Από τις πρώτες αρχές της κεφαλαιοκρατικής ανάπτυξης, η επιστήμη υποτάσσεται στην τελεολογία του καπιταλιστικού κέρδους και οι πρακτικές εφαρμογές της επιστήμης - η Τεχνολογία γίνονται το θεμελιακό όργανο για την διαρκή εξέλιξη του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και την αυξητική απόσπαση της υπεραξίας. Το Κεφάλαιο δεν υποφέρει την στασιμότητα γιατί ως πραγματική συνθήκη αντιπαρατίθεται στην πραγματοποίησή του - δηλ. στην πώληση των εμπορευμάτων.

Επομένως, το ζήτημα της Τεχνολογίας, στο πλαίσιο της καπιταλιστικής ανάπτυξης, πρέπει, κατά κάποιο τρόπο, να εκτιμηθεί ως «εσωτερική υπόθεση» αυτής της ανάπτυξης. Η καπιταλιστική κοινωνία, αυτό το παράλογο και απάνθρωπο βασίλειο του εμπορεύματος και της μισθωτής εργασίας, δεν βασίζεται (όπως συνέβαινε με τους προκαπιταλιστικούς ταξικούς σχηματισμούς) σε μορφές οικονομικής δραστηριότητας φυσικές, στατικές και εσωστρεφείς αλλά στην «κοινωνικοποίηση» της Παραγωγής. Η δυναμική ανάπτυξη του Κεφαλαίου σημαίνει την διαρκή ανανέωση του εξοπλισμού και των δημιουργημάτων του. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο (και σίγουρα όχι λόγω κάποιας, μεταφυσικά προσδιορισμένης, γενικής πνευματικής ανύψωσης του ανθρώπου) η Τεχνολογία σημειώνει μια εκπληκτική «πρόοδο» κατά τους δύο τελευταίους αιώνες. Εμφανίζοντας, λοιπόν, στην αρχή αυτού του κειμένου, την Τεχνολογία ως «βασικό μετασχηματιστή», την λαμβάναμε με την ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΑΞΙΚΗ ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΤΑ που της ορίζει η ιστορική λειτουργική εξάρτησή της από τη δυναμική της κεφαλκής ανάπτυξης, από τις δομικές παραμέτρους του, λεγόμενου, καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής.

Στο σημείο αυτό απαιτείται η διασάφηση δυο σημείων. Και πρώτα, ας γίνει επιτέλους κατανοητό ότι η διατύπωση ενός «οικονομικοπαραγωγι-

καθοριστικότητα του οικονομικού παράγοντα και με κάθε πολιτική φιλοσοφία που εξαντλείται στην, υπερυψωμένη, σφαίρα της παραγωγής: μια νέα καταπιεστική αλλοτρίωση κυοφορείται στην «γραμμική ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων» (Λένιν) και ένας απαίσιος δεσποτισμός βασίζεται σε μια κοινωνία «οργανωμένη στα πρότυπα της εργοστασιακής ιεραρχίας και πειθαρχίας» (Ενγκελς). Άλλο όμως είναι αυτό και άλλο να εμβαθύνει στα ιστορικά μορφώματα όπως ακριβώς είναι. Οι ιδεολογικοί μηχανισμοί της Κυριαρχίας, η Κρατική εκπαίδευση και η ίδια η συνθήκη της εμπορευματικότητας δεν έχουν πάψει να παράγουν μίζερες ιδεαλιστικές αυταπάτες και ο πιο επικίνδυνος «ρόλος» είναι εκείνος του «εφευρέτη κοινωνιών».

Το δεύτερο σημείο είναι σχετικό με την κοινωνική εμβέλεια της Τεχνολογίας. Θεωρημένη αυτή «η Τ.» ως ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ των διαδικασιών συσσώρευσης του κεφαλαίου, μας επιτρέπει να προσδιορίσουμε τόσο την εξάρτησή της από την αυτονομία της. Αγγίζουμε, έτσι, το καίριο σημείο των εξελίξεων που συνδέονται με τη λεγόμενη «αναδιάρθρωση». Η Τεχνολογία είναι ένα κοινωνικό δημιούργημα, δηλ. αντανάκλα και υπηρετεί ορισμένες σκοπιμότητες ζωτικές για τη λειτουργία της κοινωνίας, δεν είναι μια αφηρημένη και ουδέτερη συνθήκη αλλά ένα σύνολο μέσων και διαδικασιών με σαφή ταξικό προσδιορισμό. Η Τεχνολογία ενσαρκώνει και συμπυκνώνει την ιστορική βούληση του κεφαλαίου να συντηρήσει, οργανώσει και αναπαράγει την ταξική του υπόσταση και κατάσταση - με όσα αυτό συνεπάγεται και τη ζωή και τους ανθρώπους. Η παραγωγή τεχνολογίας είναι συνθή-

ΛΑΓΗΣ. Μπορούμε, τώρα, να σημειώσουμε ότι πρόκειται για μεταβολές στο εσωτερικό του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και όχι για ανατροπή και κατάρρευση του. Και η άμεση εμπειρία του παρόντος και η γενική γνώση και η λογική μας πείθουν ότι το κεφάλαιο δεν έχει απολέσει την αυτογνωσία και τον αυτοέλεγχό του (το αντίθετο, μάλιστα) και, επομένως, δεν προτίθεται να σχεδιάσει την ιστορική του αποδόμηση. Οι πλατωνίζουσες δοξασίες που διαβλέπουν στην προοπτική της «αναδιάρθρωσης» μια μετα-ταξική κοινωνία κυβερνώμενη από μια στεγανοποιημένη επιστημονική ελίτ δεν μπορεί παρά να αντιμετωπιστούν με σκεπτικισμό (χωρίς αυτό να σημαίνει απόρριψη ή υποβάθμιση). Τα επενδυτικά και πραγματοποιητικά αδιέξοδα του Κεφαλαίου σε συνδυασμό με την ιδιαίτερη θέση που κατέχει η Τεχνολογία στα ΔΙΚΑ ΤΟΥ προτσές, την αναδεικνύουν στο σύγχρονο μέσο διαμεσολάβησης των διαδικασιών συσσώρευσης και στο βασικό όργανο αναδόμησης των γενικών καπιταλιστικών σχέσεων κυριαρχίας. Η εργασιακή δύναμη δεν συσσωματώνεται μόνο και κύρια στα νεύρα και τους μυώνες αλλά, από την άποψη των σχέσεων εκμετάλλευσης, μπορεί να συντελεστεί γενικευμένη αξιοποίηση της «φαιάς ουσίας», της νόησης. Αυτό δεν σημαίνει ριζική αναστολή της παραγωγής εμπορευμάτων, εξαφάνιση της υπεραξίας και κατάλυση της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας αλλά μια ΣΥΝΘΕΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ ΜΕΤΑΛΛΑΞΗ των όρων υποστάσεως του Κεφαλαίου που θα οδηγήσει (με μια συνθετικότητα που ξεπερνά τα ορατά δεδομένα του παρόντος της εντοπι-

ΥΠΑΡΞΗ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Ποιο λόγο θα μπορούσαμε να ασκήσουμε έτσι ώστε να είναι ικανός από την μία πλευρά να μην ενσωματωθεί από το σύστημα και από την άλλη να προσφέρει στους ανθρώπους, φυσικά στους εκμεταλλευόμενους ανθρώπους όλα αυτά τα οποία προσδοκούν και έχουν ανάγκη; Ερώτημα που η απάντηση του δύσκολα θα μπορούσε να εντοπιστεί.

Και αυτό γιατί όσο σχετικά εύκολος είναι ο εντοπισμός και η περιγραφή των συνθηκών της κοινωνικής εκμετάλλευσης καθώς και το πώς αυτές επιδρούν στους ανθρώπους, άλλο τόσο είναι δύσκολη η μεταστροφή αυτών των τελευταίων έτσι ώστε να πειστούν να ανατρέψουν ή ακόμη και να μετασχηματίσουν τις κατεστημένες δομές μέσα στις οποίες έχουν συνηθίσει και στις οποίες αισθάνονται ασφαλείς και ευχαριστημένοι.

Γιατί ουσιαστικά η «αξία» αυτού του ΛΟΓΟΥ βρίσκεται στην ικανότητα του να μπορεί, δίνοντας τα απαραίτητα στοιχεία στους ανθρώπους, να τους υποκινήσει σαν άτομα αλλά και συλλογικά ώστε να προσπαθήσουν να αλλάξουν τον κόσμο που τους κυριαρχεί, οπωσδήποτε όμως μέσα στην βιολογική διάρκεια της ζωής τους.

Κατά την άποψη μας σε πολύ γενικές γραμμές ο επαναστατικός ΛΟΓΟΣ, γιατί περί αυτού πρόκειται, νοείται σαν τέτοιος μόνο στον βαθμό που μπορεί:

α) Να απαντήσει με σαφήνεια στο ερώτημα του πώς θα πραγματοποιηθεί η μετάβαση προς την άλλη κοινωνία.

β) Να ικανοποιήσει με τους όρους της ύπαρξης τον άνθρωπο, σαν άτομο αλλά και σαν σύνολο, μέσα από την απάντηση στο πρώτο ερώτημα.

γ) Με την επιλογή της όποιας μορφής κοινωνικού αγώνα να πείσει τους ανθρώπους.

Βέβαια ο επαναστατικός ΛΟΓΟΣ θα πρέπει να είναι ένας κατ'εξοχήν κριτικός ΛΟΓΟΣ που θα αποδεικνύει με σαφήνεια την εκμεταλλευτική μορφή του υπάρχοντος κοινωνικού συστήματος έτσι ώστε μέσα από την ανάδειξη της αναγκαιότητας της κοινωνικής αλλαγής να μπορεί να δώσει την απάντηση στην πρώτη ερώτηση. Που αυ-

τό σημαίνει ουσιαστικά -και εφ' όσον βέβαια η εκμετάλλευση είναι δεδομένη, που για εμάς βέβαια είναι- να δοθεί η απάντηση στο ερώτημα: μεταρρύθμιση ή επανάσταση για την επίτευξη της νέας κοινωνίας; Δηλαδή μετασχηματισμός της υπάρχουσας ή υπέρβαση και ανατροπή της, για να χρησιμοποιήσουμε πάλι σύγχρονους όρους. Και αυτή η απάντηση θα λέγαμε πώς θα μπορούσε να δοθεί όχι με ιδιαίτερη δυσκολία όπως θα δούμε σέ επόμενα κείμενά μας.

Τα ανυπέρβλητα εμπόδια αρχίζουν από το σημείο εκείνο που θα πρέπει ο Επαναστατικός ΛΟΓΟΣ να πείσει τους ανθρώπους. Που σημαίνει αυτό ότι θα πρέπει ουσιαστικά να τους πείσει ώστε να καταστρέψουν την αλλοτρίωση, την πνευματική και σωματική δηλαδή παραμόρφωση που υφίστανται από την πρώτη σχεδόν στιγμή της ζωής τους. Να τους πείσει να ανοίξουν την πύλη των επιθυμιών που έχουν σχέση με την ύπαρξη, κλείνοντας αυτήν των επιθυμιών που έχουν σχέση με την εκμετάλλευση τους.

Γιατί άσχετα από το εάν οι άνθρωποι βιώνουν καθημερινά την αδικία, την φτώχεια των επιθυμιών, την απάτη των ψευτοαναγκών της κατανάλωσης, δηλαδή υπάρχουν θεωρητικά εν δυνάμει κάθε στιγμή λόγοι για να πειστούν, εν τούτοις το σπάσιμο των δεσμών που η εξουσιαστική κοινωνία τους επιβάλλει είναι μια ιδιαίτερα δύσκολη υπόθεση. Δηλαδή η τρίτη διαπίστωση θα ισχύσει εφ' όσον η επιλογή της μορφής του κοινωνικού αγώνα καταρθώσει να δώσει στους ανθρώπους την δυνατότητα να κατανοήσουν από τα βάθη του είναι τους τα κύρια χαρακτηριστικά τους, κορυφαίο βέβαια των οποίων είναι η μοναδικότητα της ζωής τους.

Έτσι ο υπαρκτός στον κοινωνικό στίβο δεν θα πρέπει να είναι μόνο ο σκοπός, η απόμακρη ουτοπία, όπως είναι για τις περισσότερες κοινωνικές θεωρίες και πρακτικές, αλλά και το κύριο μέσο διεξαγωγής του κοινωνικού αγώνα. Ακόμα θα πρέπει να είναι η τακτική, η στρατηγική για την καταστροφή του αλλοτριωμένου ανθρώπου, του σύγχρονου δούλου.

Το τι μπορεί να κάνει λοιπόν η ύπαρξη ώστε να δικαιολογήσει την μοναδική και πεπερασμένη εμφάνιση της στον κόσμο είναι ουσιαστικά η ερμηνεία της δεύτερης παραμέτρου για τον επαναστατικό λόγο. Η ικανοποίηση με όρους ύπαρξης σημαίνει αυτό ακριβώς. Γιατί εκτός ότι θέτει έμμεσα βέβαια, τα παντοτινά αναπάντητα ερωτήματα του τι είναι ο κόσμος και ο άνθρωπος, καθορίζει επί πλέον και την «ηθική» των ανθρώπων πράξεων, την νομιμότητα με όρους ύπαρξης των κοινωνικών αγώνων. Επί πλέον βοηθάει στην απάντηση του πρώτου ερωτήματος. Γιατί όπως και να το κάνουμε η αντίθεση στο σύστημα με ριζικό, συγκρουσιακό, εχθρικό τρόπο, όπως προτείνει η ρήξη, η Επανάσταση, σημαίνει υπαρξιακές και φιλοσοφικές ερμηνείες και συμπεριφορές που είναι εκ διαμέτρου αντίθετες από αυτές της συναίνεσης και της ανακωχής που προτείνει η μεταρρύθμιση και ο εκσυγχρονισμός της διαχείρισης του συστήματος.

Έτσι τελικά το να θελήσει το άτομο να αλλάξει το κοινωνικό σύστημα που τον περιβάλλει είναι η σοβαρότερη υποχρέωση προς την ύπαρξή του. Και αυτό γιατί μόνο έτσι μπορεί να της προσφέρει όσα η ιδιαιτερότητα της ζωής επιβάλλει. Γιατί όσο είναι αλήθεια πως ο κάθε άνθρωπος είναι μία κυρίαρχη και αυτόνομη οντότητα με τεράστιες δυνατότητες αυτοδιάθεσης, υποχρεωμένος μόνο απέναντι στον εαυτό του, άλλο τόσο είναι αλήθεια πως καταλαβαίνει την ύπαρξή του, την ουσία της ζωής του, μόνο σε σχέση με τους άλλους. Απολαμβάνει ή όχι μόνο και εφ' όσον η κοινωνία δεν τον εξουσιάζει, δεν τον εκμεταλλεύεται γενικότερα.

Για την ύπαρξη η κοινωνία θα πρέπει να είναι λοιπόν ο πρώτος παράγοντας που θα πρέπει να ρυθμίσει όταν «ρίχνεται» στον κόσμο. Και αυτό είναι όχι, μόνο μια υποχρέωση της, όχι κάποια ηθική και μεταφυσική αναγκαιότητα, αλλά η απαραίτητη συνθήκη για την επιβιωσή της. Ενδιαφερόμενη για την αλλαγή της κοινωνίας θα μπορεί να κατακτήσει την πνευματική και σωματική της ισορροπία, ξεπερνώντας τους φόβους του

αδυσώπητου πεπρωμένου της. Έτσι λοιπόν ο επαναστατικός λόγος θα πρέπει να συνδέεται άμεσα με την έννοια της ύπαρξης για να μπορούν να ισχύσουν οι παραδοχές μας. Και θα έχει αξία εφ' όσον θα κατορθώνει να ικανοποιεί τις επιθυμίες, τις ανάγκες, τα όνειρα, με τους όρους που τα βάζουν οι υπάρξεις. Θα κατορθώνει να προκαλεί τελικά «την αβάστακτη ελαφρότητα του είναι» που τον περιβάλλει.

Θα πρέπει λοιπόν να είναι αποτελεσματικός μέσα στο «τώρα», μέσα στην στιγμή της κάθε ζωής για να μπορούμε να ισχυριστούμε ότι έχει επαναστατικό χαρακτήρα αλλιώς τι αξία θα έχει για τον καθένα μας μια μελλοντική ουτοπία που θα μας προτείνει κάποιος επαναστατικός λόγος και θα μας προτρέπει να αγωνιζόμαστε για αυτήν, όταν για να την απολαύσουμε θα πρέπει ίσως να ζήσουμε αιώνια;

Όπως όμως γίνεται αμέσως κατανοητό ο επαναστατικός λόγος για να μπορεί να ικανοποιήσει την κάθε ύπαρξη και σύμφωνα με τις ιδιαίτερες ανάγκες και επιθυμίες της κάθε μιάς ξεχωριστά, κατορθώνοντας δε να διατηρήσει την συνεκτικότητα, την πειστικότητα, την αποτελεσματικότητα που είναι αναγκαία να έχει, πρέπει να είναι τόσο πολύπλοκος και απέραντος φιλοσοφικά, ιδεολογικά και λοιπά που γίνεται δυστυχώς μια πολύ δύσκολη υπόθεση. Πάντως προς τα εκεί θα πρέπει να κατευθύνει τις προσπάθειες του και μέσα από αυτές τις προοπτικές να επιλέγει τα μέσα του. Γιατί μόνο έτσι θα έχει και πιθανότητες να ικανοποιήσει τις παραδοχές μας.

Τελικά, όπως θα διαπιστώσουμε διεξοδικά σε επόμενα κείμενά μας, ο άνθρωπος θα πρέπει να είναι το μόνο κίνητρο που γύρω του θα πρέπει να περιστρέφεται ο επαναστατικός λόγος, αν θέλουμε να νοήται αυτός πρακτικά σαν τέτοιος. Που σημαίνει αυτό πως θα πρέπει να μην είναι μια ιδεολογία, ένας δογματισμός, μια φόρμα ή ένα σχήμα, αλλά πολύ απλά η δύναμη εκείνη που θα αμφισβητεί το υπάρχον σύστημα, που θα πείθει, που θα ικανοποιεί τις επιθυμίες και τις ανάγκες,

ΕΣΣΔ

Ζητώντας την κατάργηση του Ανώτατου Σοβιέτ, οι Αναρχικοί στην Ρωσία και στην Ουκρανία έχουν αρχίσει να οργανώνονται και τελευταία πήραν μέρος σε μια τεράστια διαδήλωση στη Μόσχα. Η μαυροκόκκινη σημαία κυμάτισε και πάλι μετά από εβδομήντα χρόνια, και ξανακούστηκε το σύνθημα «Όλη η εξουσία στα σοβιέτ».

Οι αναρχικοί που πήραν μέρος στην διαδήλωση είναι μέλη της Συνομοσπονδίας Αναρχοσυνδικαλιστών (Κ.Α.Σ). Η Συνομοσπονδία ιδρύθηκε πριν λίγους μήνες από αναρχικούς από διάφορα μέρη της Σοβιετικής Ένωσης που συναντήθηκαν στην Μόσχα σε μυστική σύσκεψη.

Η Συνομοσπονδία έχει μέλη στο Λένινγκραντ, Ιρκούτσκ, Καζάν, Κοζμύσεφ, Χάρκοβο, Ρυζάν και στην Μόσχα.

Συνεργάζεται με το ανεξάρτητο εργατικό συνδικάτο SMOM και έχει μέλη σε διάφορους τομείς της παραγωγής και ειδικά στην εκπαίδευση.

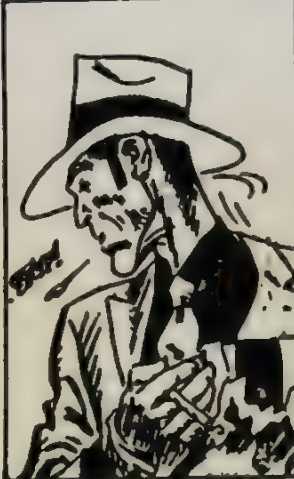
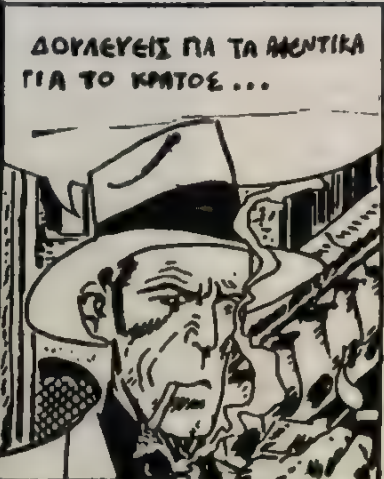
Εκδίδει την εφημερίδα OBSJINA (Αδελφότητα) και ελπίζει σύντομα να επανακυκλοφορήσει την GOLOS TRUDA την παλιά εφημερίδα των Ρώσων Αναρχοσυνδικαλιστών.

Επίσης σκοπεύει να οργανώσει δημόσια εκδήλωση για τα εκατό χρόνια από την γέννηση του Νέστορα Μαχνό.

Έχει ήδη αποκτήσει επαφές με αναρχικές ομάδες της Δυτικής Ευρώπης και στην σύσκεψη της Μόσχας παραβρέθηκε εκπρόσωπος των Δανών Αναρχοσυνδικαλιστών.

Τό ενδιαφέρον σχετικά με τον αναρχισμό στην Σοβιετική Ένωση έχει αυξηθεί πολύ τον τελευταίο καιρό ακόμα και στα επίσημα περιοδικά.

Η «Σοβιετική Κουλτούρα» δημοσίευσε ένα πολύ καλό κείμενο για τον Κροπότκιν που μάλιστα επαναδημοσιεύτηκε στην Διεθνή έκδοση της Πράβδα και η «Λογοτεχνική Επιθεώρηση» ένα κείμενο για τον Νέστορα Μαχνό, τον Ουκρανό αναρχικό επαναστάτη.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΛΦΡΕΝΤΟ ΜΗΝΑΝΝΟΚ ΛΙΠΠΟ ΣΤΑΖΙ

Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Η συμμαχία των Σοσιαλδημοκρατών με τους Πράσινους που είναι κυβέρνηση στο Δ. Βερολίνο αποφάσισε να διώξει τους καταληψίες από τις συνοικίες Κρούζμπεργκ και Σόε-νπεργκ. Ετσι εκτός από τα MAT των σοσιαλιστών οι καταληψίες είχαν να αντι-

μετωπίσουν και την ιδεολογική επίθεση των γελοίων πρώην αριστεριστών που έγινε στο όνομα της «προστασίας του περιβάλλοντος» (!!!).

Οι καταληψίες αντιστάθηκαν κινητοποιώντας την «Δύναμη Αλφα» (Ομάδα προστασίας των καταληψιών) που συγκροήθηκε με τα σοσιαλπράσινα MAT μετατρέποντας τις συνοικίες

σε πεδίο μάχης, κάτι που οι Πράσινοι πολιτικάντηδες θεώρησαν σαν «κήρυξη Πολέμου» ενάντια στους αναρχικούς και στους καταληψίες (Στο όνομα της «προστασίας του περιβάλλοντος» φυσικά).

Είναι πολλά τα μηνύματά που έρχονται τον τελευταίο καιρό από την Δ. Γερμανία αλλά και από άλλες χώρες όπου υπάρχει ισχυρό Πρά-

σινο κίνημα και τα μηνύματά αυτά δείχνουν πως οι «Οικολόγοι» παίρνουν άριστα στις εξετάσεις που δίνουν στα αφεντικά.

Είναι πράγματι μία «σοβαρή» πολιτική δύναμη που μπορεί να αναλάβει θαυμάσια το έργο της εξυγίανσης του Κεφάλαιου.

Αν χρειαστεί μάλιστα θα «κηρύξει πόλεμο» ενάντια σε αναρχικούς, καταληψίες και άλλους που «δεν σέβονται το περιβάλλον» τόσο όσο το σέβονται π.χ. τα MAT.

ΟΥΓΓΑΡΙΑ

Η «Αυτονομία», η αναρχική ομάδα της Ουγγαρίας κατόρθωσε να δημιουργήσει πυρήνες και σε άλλες πόλεις εκτός από την Βουδαπέστη. Είναι από τις ιδρυτικές ομάδες του ανεξάρτητου συνδικάτου «Εργατική Αλληλεγγύη» και σκοπεύει σύντομα να εκδώσει δική της εφημερίδα καθώς και θεωρητικά κείμενα.

ΙΝΔΙΑ

Από τον Απρίλη του 86 οι Ακάτοικοι του Μπαλιαπάλ στην Ορίσσα της Ινδίας έχει αποκρούσει με επιτυχία τα σχέδια του κράτους να εγκαταστήσει εκεί βάση πυραύλων. Για να γίνει αυτό η Ινδική κυβέρνηση θα πρέπει να διώξει από τα σπίτια τους 100.000 ανθρώπους. Ο κόσμος έχει οργανώσει την αντίστασή του.

Φυλάκια έχουν στηθεί σε διάφορα σημεία για να δοθεί το σύνθημα του συναγερμού σε περίπτωση εισβολής των μπάιτσων στην περιοχή και ολοι οι δρόμοι έχουν αποκλειστεί με οδοφράγματα.

Τον Μάιο του 88 χιλιάδες διαδηλωτές σταμάτησαν φάλαγγα οχημάτων και συγκρούστηκαν με 5.000 οπλισμένους αστυνομικούς που προσπάθησαν να μπουν στην περιοχή.

Ο κόσμος είναι τόσο πολύ αποφασισμένος να αντισταθεί ώστε κάτοικοι του Μπαλιαπάλ έχουν οργανώσει και ομάδα αυτοκτονίας για να σταματήσουν την κατασκευή της βάσης.

Για τον Νίκο Τσουβαλάκη

Στις 19 Αυγούστου 1977, οι αδελφοί Νικόλαος και Θεόδωρος Τσουβαλάκης αποπειρώνται να ληστέψουν τη Γενική Τράπεζα Ελλάδας στη Νίκαια.

Μετά από περιπετειώδη καταδίωξη συλλαμβάνονται από την αστυνομία, αφού πρώτα ανταλλάχτηκαν πυροβολισμοί. Προφυλακίζονται στις φυλακές Κορυδαλλού.

Παραμένουν υπόδικοι επί 20 συνεχείς μήνες και σ'όλο αυτό το διάστημα παραβιάζονται όλα τα ανθρώπινα και συνταγματικά τους δικαιώματα. Στις 8-1-79 αρχίζει η δίκη τους στο Μικτό Ορκωτό Πειραιά.

Μετά από αλλεπάλληλες διακοπές στις 10-3-79 καταδικάζονται σε 21 χρόνια ο Νίκος και 7 ο Θεόδωρος.

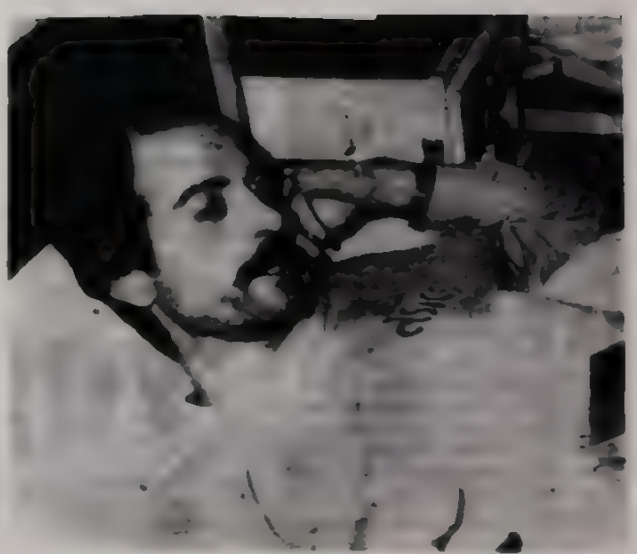
Εκτοτε τους μεταγούν σε διαφορετικές φυλακές της χώρας επί 5 χρόνια. Όλο αυτό το διάστημα φωνάζουν για τις απάνθρωπες, βάρβαρες και εξευτελιστικές συνθήκες κράτησης.

Αυτό θέβαια το πληρώνουν ακριβά. Ο Θεόδωρος γυρνάει 16 φυλακές της χώρας, περνώντας 2 φορές

από το Νταχάου της Κέρκυρας σε πλήρη απομόνωση για 1 χρόνο. Τα ίδια και ο Νίκος.

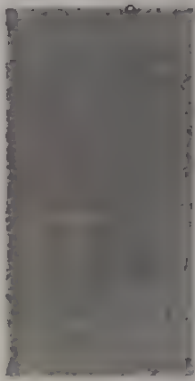
Το Μάιο του 82 σε μία απεργία πείνας 30 ημερών ο Θεόδωρος αποφυλακίζεται με τα 2/3 της ποινής. Ο Νίκος συνεχίζει μέχρι τώρα να εκτελεί την ποινή του.

Αυτή τη στιγμή βρίσκεται στην 50ή μέρα απεργίας πείνας απαιτώντας και αυτός με τη σειρά του την αποφυλάκισή του. Πρόσφατα το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Πατρών απέρριψε το αίτημά του επειδή δεν έγινε χαφιάς. Ο Νίκος συνεχίζει την απεργία έως ότου αποφυλακιστεί. Σαντό του συμπαράστέκονται όλοι οι κρατούμενοι στις φυλακές Πατρών και Κορυδαλλού. Τον έχει επισκεφτεί 2 φορές ο γ.γ του Υπουργείου Δικαιοσύνης Α. Ρουπακιάτης και τον έχει διαβεβαιώσει για τη συμπαράστασή του. Με δεδομένη την ευαισθησία της κοινής γνώμης στο αίτημά του και με τη συμπαράσταση ομάδων και ατόμων, ελπίζει να αποφυλακιστεί. Για μία ακόμη φορά κάνει έκκληση να του συμπαρασταθούμε.

ΤΟ ΠΩΣ ΠΑΙΖΕΤΑΙ Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ.

Μέσα στη μεταμόρφωση των αξιών που συντελείται στη μεταβιομηχανική κοινωνία περνάμε μία περίοδο αβεβαιότητας και απογοήτευσης. Ακόμη και η αξία αυτής της ίδιας της ζωής μπαίνει σε κρίση, ειδικά μεταξύ των νέων και γίνεται ένα μαζικό φαινόμενο.

Σε περιόδους βαθιών κοινωνικών αλλαγών επηρεάζονται όλες οι αξίες με αποτέλεσμα να επέρχονται σε αυτές μικρές ή μεγάλες αναταραχές. Μία δε από τις βασικότερες αξίες που επηρεάζεται, θα λέγαμε ότι είναι αυτή που καθορίζει την ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, της δικής μου ζωής καθώς και της ζωής των άλλων.

Σε περιόδους βαθιών κοινωνικών αλλαγών επηρεάζονται όλες οι αξίες με αποτέλεσμα να επέρχονται σε αυτές μικρές ή μεγάλες αναταραχές. Μία δε από τις βασικότερες αξίες που επηρεάζεται, θα λέγαμε ότι είναι αυτή που καθορίζει την ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, της δικής μου ζωής καθώς και της ζωής των άλλων.

Λίγο ή πολύ, από πάντα οι άνθρωποι επιθυμούσαν τον κίνδυνο και την περιπέτεια, ακόμη και με βίαια παιχνίδια όπως το κυνήγι και οι μονομαχίες. Και έχουμε και τα πολύ παλιά παιχνίδια όπου κινδύνευε η ζωή του ίδιου του παίχτη χωρίς κανένα ιδιαίτερο λόγο. Χωρίς δε να θέλουμε να γυρίσουμε πολύ πίσω στην ιστορία, φτάνει να σκεφτούμε τη ρώσικη ρουλέτα που όλοι θυμόμαστε στις σελίδες κάποιου μυθιστορήματος ή στις σκηνές κάποιου παλιού αμερικάνικου φιλμ. Στη δεκαετία του 50, ένα φιλμ που έδειχνε τη βία στην Αμερική της υπαίθρου παρουσίαζε ένα παιχνίδι που ονομαζόταν «το πήδημα του λαγού»: δύο νέοι οδηγούσαν το αυτοκίνητό τους προς έναν γκρεμό, κερδίζοντας αυτός που θα πηδούσε τελευταίος από το αυτοκίνητό του.

Στις εφημερίδες των τελευταίων μηνών, μιλούν για τη «ρουλέτα των αυτοκινητόδρομων» που συνίσταται στο να διατρέχεται με το αυτοκίνητο ένα κομμάτι του αυτοκινητόδρομου κατά την αντίθετη φορά της κυκλοφορίας. Κερδίζει αυτός που θα διατρέξει το μεγαλύτερο κομμάτι. Μεταξύ των παιδιών του Ισραήλ, ακόμη και στα μικρότερα, κάτω των 10 ετών, παίζεται ένα άλλο παιχνίδι: Συνίσταται στο να αφήνουν έναν σχολικό σάκκο στο δρόμο και να τον παίρνουν τη στιγμή που θα περνά κάποιο αυτοκίνητο. Κερδίζει όποιον τον πάρει τελευταίο. Πολλά παιδιά έχουν σκοτωθεί με αυτόν τον τρόπο τον τελευταίο καιρό, όπως γράφουν οι εφημερίδες των πρώτων ημερών του Απριλίου που πέρασε.

Γιατί παίζεται έτσι η ζωή;

Η πρώτη απάντηση, πολύ εύκολη, είναι: γιατί υπάρχει η κρίση των αξιών της βιομηχανικής κοινωνίας που δεν προτείνουν ένα «μέλλον» αξιόλογο σε αυτούς τους νέους. Ένα πρόσφατο αμερικάνικο φιλμ που έδειχνε τον πόλεμο μεταξύ νεανικών ομάδων στο Λος Άντζελες, τελειώνει με έναν νέο να πυροβολεί έναν αστυνομικό για να μην τον συλλάβει, φωνάζοντας: «Δεν υπάρχει μέλλον». Και θα μπορούσε να ήταν αυτό το τελευταίο μία καλή απάντηση. Με την έννοια πως οι εμπειρίες κάθε μέρας, αυτές δηλ. που σχηματίζουν την προσωπικότητα, είναι εξαρτημένες έντονα από τις βαθιές αλλαγές που έχουν επέλθει σε αυτά τα τελευταία χρόνια στην κοινωνική και οικονομική δομή των βιομηχανικών χωρών και που έχουν σαν αποτέλεσμα, οι σκέψεις, οι συγκινήσεις, οι πράξεις των ατόμων να είναι βουτηγμένες σε μία σύνθετη κατάσταση στερημένη από πρότυπα που θα μπορούσαν να δίνουν τάξη και να δώσουν σιγουριά.

Αυτά όλα θα μπορούσαν να αφορούν τη νεανική πλευρά που ακόμη δεν είναι ικανή να διαχειριστεί μία ειδική κατάσταση ή που δεν διακατέχεται ακόμη από ενδιαφέροντα και ιδέες καλά ριζωμένες ώστε να αισθανθεί ότι είναι αυτή η ίδια «στερημένη από αξία» και έτσι λοιπόν να μην είναι διατεθειμένη η ίδια «να δώσει αξία στη ζωή».

Γιατί όμως είναι «πολύ» εύκολη αυτή η απάντηση; Πρώτα απ'όλα γιατί δεν μου φαίνεται σκόπιμο κάθε φορά να απευθυνόμαστε σε κάποιον κοινωνικό μηχανισμό, σε κάποια δομή που θα μπορούν να εξηγήσουν

τα πάντα. Υπάρχει πίσω απ'αυτήν την διανοητική συνήθεια, που είναι εκτός των άλλων όχι και πολύ παλιά, μία μεθοδολογία σκέψης και σχηματισμού ιδεών που μας εμποδίζει στο να κατανοήσουμε τις πραγματικές αιτίες που υπάρχουν στη βάση των πραγμάτων, αιτίες που αν ανακαλυφθούν κάποτε θα μπορούσαν να δώσουν καλύτερες ενδείξεις πάνω στο τι να κάνουμε.

Η κοινωνική διάλυση που επήλθε με αναπότρεπτο τρόπο στις οικονομικές δομές της δεκαετίας που διανύουμε, είναι ακριβώς μία από τις αιτίες της διάλυσης των αξιών που δημιουργήθηκαν περίπου αμέσως μετά τον τελευταίο μεγάλο πόλεμο και λίγο ή πολύ παρέμειναν άθικτες μέχρι το τέλος της δεκαετίας του 60.

Ένας θεσμός πχ όπως η οικογένεια που αποκαλύπτεται συνεχώς όλο και λιγότερο ικανή στο να εκπληρώσει το σπουδαίο καθήκον που η κοινωνία του καπιταλισμού και της μπουρζουαζίας του προηγούμενου αιώνα της είχαν αναθέσει, δεν δέχεται κτυπήματα μόνο από τις μεταβαλλόμενες συνθήκες του κόσμου της εργασίας και της παραγωγής, αλλά και από μία διαφορετική κυκλοφορία ιδεών, από μία διαφορετική διαχείριση του χρόνου, του χώρου κλπ. Όλα αυτά τα στοιχεία που θα ήταν εύκολο να τα βάσουμε κάτω από τη σημαία της οικονομίας, έχουν παράγει τροποποιήσεις που είναι πολύ σοβαρές και που σχηματίζουν τον υπαρκτό ιστό μέσα από τον οποίο διαμορφώνονται οι συγκινήσεις, οι σκέψεις, οι πράξεις πολλών νέων οι οποίοι σήμερα συμπλέκονται στα γήπεδα, παίζουν τη ζωή τους με χίλιους τρόπους, ανακαλύπτουν ένα μέλλον άδαιο από βεβαιότητα και ελπίδα.

Από την άλλη πλευρά δεν είμαστε μπροστά σε ένα φαινόμενο περιθωριακό, όπως ήταν άλλωστε πάντοτε αυτό της όχι άμεσης ένταξης του νέου στις επιβαλλόμενες συνθήκες της κοινωνικής ζωής. Εδώ υπάρχει ένα φαινόμενο τέτοιας αντοχής και έκτασης που δεν έχει εμφανιστεί τέτοιο μέχρι τώρα. Για να το καταλάβουμε πρέπει να ξαναδούμε τα σχέδια των συλλογισμών μας. Κάποτε σκεπτόμασταν και καλώς, πως οι συνθήκες δουλειάς ήταν κεντρικές για να καταλάβουμε τους λόγους για τους οποίους οι προλετάριοι συμμετείχαν στον ταξικό αγώνα και επομένως σε μία επαναστατική προοπτική. Τώρα οι αντικειμενικές συνθήκες αλλάζουν ταχύτατα. Κάποτε σκεπτόμασταν ότι η έλλειψη δουλειάς, η εκμετάλλευση, θα επηρέαζαν τους αγώνες των εργαζομένων μαζών σε κάποια συγκεκριμένη στιγμή και αυτό ακριβώς εξαιτίας της έλλειψης προοπτικών του παραγωγικού συστήματος στο σύνολό του, και θα τους μεταμόρφωναν σε επαναστατική συνείδηση. Τώρα πια δεν μπορούμε να σκεφτούμε με τον ίδιο αυτό αυτοματισμό.

Είχαμε πειστεί στο μακρινό παρελθόν πως μία από τις αιτίες του φρεναρίσματος του ταξικού αγώνα ήταν χωρίς αμφιβολία η διαπαιδαγώγηση που ο νέος δεχόταν στην οικογένεια, την βάση της ομοιομορφής κρίσης που στη συνέχεια ολοκληρωνόταν στο σχολείο, στο στρατό, στη δουλειά. Σήμερα πολλά απ'αυτά έχουν αλλάξει. Η οικογένεια βρίσκεται υπό διάλυση. Σκέψεις και ιδέες διαφορετικές μπήκαν μέσα της. Η πληροφορία μπαίνει απευθείας στα σπίτια διαμέσου της τηλεόρασης και δεν είναι πια δυνατόν να λειτουργήσει το φίλτρο της λογοκρισίας των γονέων οι οποίοι προτιμούν να χάσουν ένα μέρος της εξουσίας τους, βλέποντας πως υπάρχουν καλύτεροι έλεγχοι από την πλευρά του κράτους πάνω στα παιδιά τους.

Ο παλιός σεβασμός, αυτός των παλιών ελαιογραφιών του 1800, πάνω στον οποίο βασίζονταν η οικογένεια, σεβασμός που ήταν λίγο ή πολύ δημιουργημάτων γραμματισμένων, σήμερα δεν μπορεί να καλύψει την μεγάλη έλλειψη συναισθημάτων που συναντάται. Και εμείς οι αναρχικοί είμαστε μεταξύ των πρώτων που προωθήσαμε μία σοβαρή κριτική της οικογένειας, σαν τον κυρίαρχο δηλ. χώρο ενός μεγάλου μέρους του τρόπου της ταξικής κοινωνίας.

Το ίδιο θα λέγαμε και για το σχολείο, για το οποίο με ευφυή καθαρότητα από το τέλος του προηγούμενου αιώνα είχαμε καθορίσει τα όρια και τις επιδράσεις, προτείνοντας μία ελευθεριακή διαπαιδαγώγηση. Δεν ξέρω αν σήμερα είμαστε ικανοί να καταλάβουμε τι ακριβώς συμβαίνει στο σχολείο, όμως δεν μου φαίνεται πως αυτός είναι ένας χώρος στον οποίο είμαστε πιο καθυστερημένοι από τους άλλους. Φυσικά η διεθνής αναρχική ανάλυση σήμερα παραμένει σε αδυναμία να κατανοήσει με σαφήνεια τις ταχύτερες διαδικασίες της οικονομίας και της κοινωνίας.

Κατά την άποψή μας καινούρια προβλήματα εμφανίζονται στην κοινωνική σκηνή, προβλήματα που δεν μπορούν να αναλυθούν με τις παλιές αναλύσεις, ακόμη και αν αυτές ήταν σωστές στην αρχή. Από μία άποψη δεν κατορθώσαμε να προωθήσουμε έως τις λογικές τους συνέπειες τους συλλογισμούς και τις προτάσεις που εμείς οι ίδιοι διαμορφώσαμε.

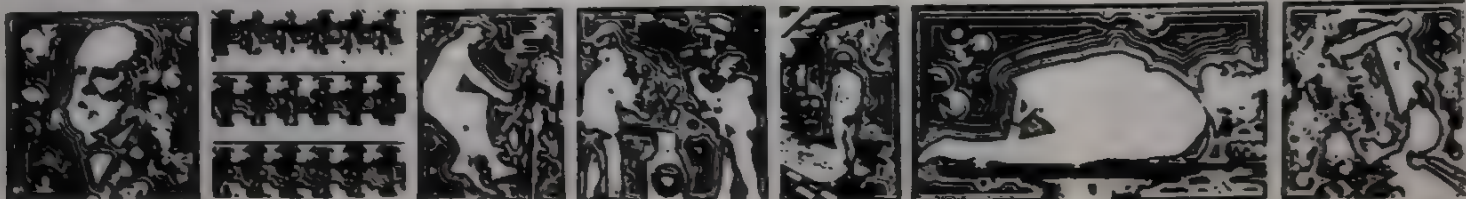
Το παράδειγμα της ανάλυσης της οικογένειας είναι σαφέστατο. Είμαστε μεταξύ των πρώτων που είχαν καταγγείλει την κατασταλτική λειτουργία αυτού του θεσμού, αλλά δεν είμαστε μεταξύ των πρώτων στο να εξάγουμε τα σχετικά συμπεράσματα. Είσοι μπροστά στην ερώτηση πολλών νέων που ζητούν έναν καλό λόγο για να μην παίζουν τη ζωή τους, δεν γνωρίζουμε τι και πως να απαντήσουμε. Άλλοι έχουν απαντήσεις που γνωρίζουμε ότι δεν είναι αληθινές και που οι νέοι τις παίρνουν για καλές μετριάζοντας την ελευθεριακή επιθετικότητά τους, μετατρέπονται έτσι σε όργανα στα χέρια της εξουσίας. Άλλοι λένε αυτά: η ζωή έχει αυτή η ίδια μία αξία γιατί εξυπηρετεί την ευχαρίστηση, την επανάσταση, γιατί εξυπηρετεί την συνέχιση του είδους κλπ.

Εμείς γνωρίζουμε κατ'ιδίαν ποιο από όλα τα παραπάνω είναι λάθος. Δεν γνωρίζουμε όμως να προτείνουμε μία εναλλακτική λύση ικανοποιητική, που θα μπορεί να δώσει απάντηση στο απλό παιχνίδι του κινδύνου για τον κίνδυνο.

Τι να κάνουμε;

Alfredo M. Bonano

Από την Provocazione (Ιούνιος 1989)

από σελ. 9

σμένης έκτασης των καπιταλιστικών μητροπόλεων) σε αναπροσδιορισμό της κοινωνικής διαστρωμάτωσης, ανάπτυξη και ηγεμονική-διευθυντική αναρρίχηση νέων ομάδων (επιστήμονες - τεχνοκράτες). Ηδη διανύουμε την εποχή της απρόσωπης καπιταλιστικής μεγαλο-επιχείρησης, όπου διευθυντές και «ιδιοκτήτες» συγχέονται μέσα στη λειτουργική ανασύνθεση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος. Από την εποχή πχ του «βασιλιά της κονσέρβας» μέχρι την εποχή της A-DIDAS έχει περάσει ένας αιώνας: οι διαφορετικές μορφές δεν αναιρούν τη ΣΥΝΕΧΕΙΑ της εκμεταλλευτικής ταξικής πραγματικότητας του Κεφαλαίου. Και, βέβαια, ότι ενδιαφέρει είναι αυτή η συνέχεια.

Συνέχεια που δε λύεται ούτε με την επίκληση του γεγονότος ότι, χάρη στη τεχνολογική υπερανάπτυξη, η ανθρωπότητα μεταβαίνει από τη σπάνη στην αφθονία. Καταρχήν, αποτελεί ιδεαλιστική απλοικότητα η χρήση ισοπεδωτικών α-συγκρουσιακών αφαιρέσεων του τύπου «ανθρωπότητα» η δυναμική της καπιταλιστικής ανάπτυξης κατατείνει στη συγκρότηση της τεχνικής δυνατότητας για καταπολέμηση της στέρησης. Πάντως, το αν αυτό θα ισχύσει πρακτικά θα εξαρτηθεί από παράγοντες (πολιτικούς, ανθρώπινους) που ξεπερνούν την αυτοματικότητα της όποιας τάσης και «ανάπτυξης». Πέρα, όμως, από αυτό, θα πρέπει να τονιστεί ότι η «αφθονία» είναι μια ρευστή έννοια, με δεδομένη τη συνεχή διαφοροποίηση των αναγκών που επιβάλλει το εμπόρευμα και με δεδομένη τη σημασιολόγηση της «φτώχειας» ως κατάσταση αδυναμίας να αποκτηθούν, στην πλήρη ποιότητα και ποσότητά τους, τα αγαθά και οι υπηρεσίες που αντιστοιχούν στην ορισμένη τεχνολογική δυνατότητα μιας εποχής. Και ένα επιπλέον ζήτημα είναι αυτό που αφορά το γεγονός ότι η (ριζική έστω) βελτίωση των καταναλωτικών δεικτών δεν αίρει τη συνθήκη της κατοχής των παραγωγικών μηχανισμών: εκτός αν αυτή η μεταβιομηχανική εποχή έχει υπερβεί τις υλικές ανάγκες ή αποτελέσει ένα τύπο κομμουνιστικής συμβιωτικής δομής. Είναι φανερό ότι ωθούμαστε προς αντιφατικές ή και παράλογες συλλήψεις στο μέτρο που θυθίζομαστε στη μοντέρνα μεταφυσική «πρωτότυπων» α-ταξικών συλλογιστικών.

Είναι, πράγματι, ολέθριο πολιτικό σφάλμα να επιχειρούμε σπουδή της σχέσης Κεφαλαίου - Τεχνολογίας με προβληματικές που δεν βασίζονται σε ένα στέρεο ταξικό υπόβαθρο. Είτε μας αρέσει είτε όχι, η κοινωνική τάξη δεν είναι μια ξεθωριασμένη κοινωνιολογική κατηγορία αλλά μια ΙΣΤΟΡΙΚΗ πραγματικότητα επαληθευόμενη μέσα στην ίδια την κοινωνική εμπειρία. Το λάθος βρίσκεται στην εσφαλμένη (χωροχρονική) ταύτιση της Εξουσίας με την ταξική ανισότητα και σύγκρουση. Δομές κυριαρχίας και συνθήκες πειστικής ανισοτιμίας (καθώς και ρήξεις μ'αυτές) προσηύχονταν του σχηματισμού ταξικών κοινωνιών. Οι ταξικές κοινωνίες εκφράζουν το γεγονός ότι μια διαχωρισμένη διευθυντική μειοψηφία οργανώνει την κοινωνική ηγεμονία της πάνω στη βάση του ελέγχου των μέσων που απαιτούνται για τη συντήρηση και αναπαραγωγή της ζωής, έτσι, η παραγωγή (η βούληση της ολιγαρχίας) έρχεται σε διάσταση με την κατανάλωση (ανθρώπινες ανάγκες), νέες αξίες και σχέσεις επιβάλλονται (πλούτος, κέρδος), μια ολόκληρη ιδεολογία δημιουργείται που εκλογικεύει και επικαθαρώνει τις ΥΠΑΡΚΤΕΣ σχέσεις ταξικής ανισότητας και εκμεταλλεύσεως: σχέσεις, που δεν διαθέτουν διαχρονική ισχύ αλλά έπονται φυσικά της διάστασης που σημειώσαμε πριν, της δικτατορίας της Οικονομίας. Η σχετική μετάλλαξη του Καπιταλισμού - με τη γενικευμένη χρήση της προωθημένης Τεχνολογίας, στο μέτρο

που δεν εννοείται ως αυτο-κατάλυση του Κεφαλαίου, δεν πρόκειται να σηματοδοτήσει μια ριζική αποδιάρθρωση της ταξικής συνθήκης. Η γνώση, ανέκαθεν αποτελούσε το βασικό όπλο της τάξης των κεφαλαιοκρατών στον καταστροφικό αγώνα της ενάντια στη φύση και τον άνθρωπο: είναι λάθος να αναζητάμε την μελλοντική εξουσιαστική κάστα σ'εκείνους που θα κατέχουν τη σημερινή σύνθετη γνώση. Αυτοί δεν προκύπτουν σε μια σχέση απόρριψης προς τις υπάρχουσες οικονομικοκοινωνικές σχέσεις (όπως οι αστοί ως προς τους φεουδάρχες) αλλά σε μια σχέση καταφατικής επέμβασης και αναβαθμιστικής συμπληρωματικότητας.

Αυτός ο κόσμος πράγματι αλλάζει. Και όντως τα νέα «πεπρωμένα» του Καπιταλισμού σημαδεύονται και φωτίζονται από την τεχνολογική υπερανάπτυξη. Η επιστημονική γνώση καταλαμβάνει την ερημωμένη έκταση της θρησκευτικής ιδεολογίας και η ζωή τείνει να αποκοπεί από κάθε όρο φυσικότητας. Το Κεφάλαιο πάει να ενσωματωθεί οργανικά στην κοινωνική καθημερινότητα στο πλαίσιο μιας μετα-οικονομικής κατάστασης όπου η οικονομία ναι μεν θα απουσιάζει (π.χ.

ως στέρηση) αλλά θα ρυθμίζει και εξουσιάζει το κάθετι (όπως η ιδέα του θεού τον επίγειο βίο των παλιών θρησκόληπτων). Το Κράτος επεξεργάζεται τον τέλειο δεσποτισμό εισβάλλοντας ορμητικά στο κοινωνικό σώμα. Όλα τα «καινούρια» που κυοφορούν αυτές οι διαδικασίες περιστρέφονται στον άξονα του επιστημονισμού και της τεχνολογικοποίησης. Και θα είναι τελειώς ξένα και άσχετα προς τις ανθρώπινες ανάγκες. Η νέα υπέρ-Γνώση του καπιταλιστικού μέλλοντος τείνει να θεμελιώσει έναν νεοφανή μυστικισμό κι ένα νέο άβατο. Τ' αφεντικά, διακινούν γενικές «εξηγήσεις» προετοιμάζοντας την αποδοχή του ακατανόητου ως αυτονόητο. Αυτό, χωρίς να προσδιορίζει νέες θεμελιακές διαιρέσεις, πάντως προσδίδει μια νέα διάσταση στη κοινωνική σύγκρουση. Μια διάσταση βασισμένη, πλέον, στην ΠΟΙΟΤΗΤΑ. Η ταξική πάλη δε μπορεί πια να μηρυκάζει τη συνδικαλιστική της μιζέρια και το κοινωνικό κίνημα δεν μπορεί πια να εξαντλεί την εξεγερτική παρόρμηση με αφομοιώσιμους εναλλακτισμούς. Η τεχνολογικοποιημένη κυριαρχία του Κράτους και του Κεφαλαίου ΜΠΟΡΕΙ ΠΙΑ να σχεδιάζει ακόμα και την

αμφισβήτησή του. Στις πρώτες φάσεις της καπιταλιστικής ανάπτυξης, οι προλετάριοι καταστρέφανε τις μηχανές που τις αντιλαμβάνονταν σαν εχθρούς (ανεργία, άθλιο περιβάλλον κλπ) οι αστοί, συνεπικουρούμενοι από τους κράχτες της μαρξιστικής ιδεολογίας, μόχθησαν πολύ μέχρι να τους «διαπαιδαγωγήσουν» στο πνεύμα της τεχνικής προόδου. Σήμερα η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ δεν πρέπει να αποτεθεί στο αυθόρμητο αλλά ν' αποτελέσει το στοιχείο συνοχής του σύγχρονου επαναστατικού σχεδίου. Δεν υπάρχουν περιθώρια (πρακτικά, θεωρητικά κι από την άποψη των αναγκών και της ελευθερίας του ανθρώπου) για οικειοποίηση ή διαχείριση μιας ρομποτοποιημένης εξουσιαστικής κοινωνίας.

από σελ. 10

τις ορμές και τα ένστικτα της υπέρψης και τίποτε άλλο. Που θα σχεδιάζει και θα πραγματοποιεί τελικά την Ουτοπία στο σήμερα.

Και όλα αυτά θα είναι η «προσωπική μετάβαση» του κάθε ατόμου προς την άλλη κοινωνία. Βέβαια δεν θα είναι η οικοδόμηση της «άλλης» κοινωνίας για όλους, αλλά μόνο για την μοναδική υπέρψη στο «εδώ και τώρα» της εγκόσμιας τροχιάς της. Το κοινωνικό σύνολο για να επιχειρήσει να ανατρέψει ή να μεταρρυθμίσει πρέπει να πειστεί, πρέπει να ικανοποιήσει ειδικότερα τις αρχικές παραδοχές μας, βέβαια και ο άνθρωπος. Όμως υπάρχει μια μικρή αλλά τεράστια στη σημασία της διαφορά. Ο άνθρωπος είναι η οντότητα η μία και μοναδική που ζητά το «τώρα» του χρόνου του, το αμετάκλητο της κάθε στιγμής του. Το σύνολο είναι αυτό που δεν έχει την ανάγκη του «τώρα» γιατί είναι αιώ-

νιο. Είναι το χθές, το σήμερα, το αύριο, είναι η μετά από χρόνια συλλογική οντότητα που θα επιζεί, καλύτερα ή χειρότερα δεν έχει σημασία.

Και αυτή η διαφορά είναι που καθορίζει κατά την άποψή μας την ποιότητα του επαναστατικού λόγου. Και μέσα από τις παραδοχές μας που διατρέχονται από αυτήν την διαφορά, δίνεται η δυνατότητα και στο άτομο και στο σύνολο να δράσουν, εφόσον χρειαστεί και ξεχωριστά. Παρέχουν όμως και την δυνατότητα της σύνθεσης του ατόμου και του συνόλου για την βίωση και την πραγμάτωση του επαναστατικού λόγου. Γιατί μεταρρύθμιση ή Επανάσταση δεν σημαίνει μόνο συλλογικές διαδικασίες, σημαίνει και ατομικές στο βαθμό που κατα την άποψη της υπέρψης επέρχεται η υπαρκτική της ικανοποίηση.

Και όπως θα δούμε σε προσεχή μας κείμενα το πρόβλημα της αποτελεσματικότητας του επαναστατικού λό-

γου δηλαδή της ικανότητας του να καταλύσει την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων δεν είναι τόσο δύσκολο να λυθεί, με την προϋπόθεση βέβαια να την αξιολογήσουμε μέσα από την υπαρκτική οπτική. Τότε σαν άτομα και σαν σύνολο θα έχουμε την δυνατότητα να ασκήσουμε τον επαναστατικό λόγο, για να πειστούμε και να πείσουμε, για να απολαύσουμε τις υπαρκτικές ηδονές που τόσο τις έχουν κατακρεουργήσει οι εκμεταλλευτές μας. Για να βοηθήσουμε και να βοηθηθούμε από το κοινωνικό σύνολο έτσι ώστε να γίνεται πραγματικότητα στον καθένα μας η κοινωνική αλλαγή έστω και στις τελευταίες στιγμές της ζωής μας. Γιατί ο ΛΟΓΟΣ της Επανάστασης είναι ο ΛΟΓΟΣ της Υπαρξης. Είναι ο άνθρωπος και οι άνθρωποι που πρέπει να δικαιώσουν όχι με την εξουσία ή το χρήμα αλλά με την ελευθερία και την ισότητα. Με την άρση τελικά των ορίων που τους επιβάλλουν.

Ο Χωροταξικός Έλεγχος με την βοήθεια της Πληροφορικής.

Είναι στον δρόμο για την τελειοποίηση ή κατασκευή ενός συστήματος πληροφορικής ικανό στο να ελέγχει τον χώρο δια μέσου της πληροφόρησης από ένα αρχείο με τα χωροταξικά στοιχεία όλης της μητρόπολης και επίσης ειδικά ικανό να συνδυάζει αυτό το αρχείο με όλες τις άλλες δυνατές πληροφορίες κοινωνικής και οικονομικής φύσης. Με αυτόν τον τρόπο ο λαός θα διαιρείται αναλόγα με την ποινική και οικονομική του κατάσταση, ανάλογα με την υγεία του, το χρώμα του δέρματος του, την ιδεολογία του. Όλα στην βάση της οικιστικής κατανομής. Ο έλεγχος ο οποίος θα μπορεί να πραγματοποιηθεί δια μέσου αυτών των διαδικασιών θα είναι πραγματικά χωρίς προηγούμενο. Μια καινούρια μέθοδος ελέγχου προετοιμάζεται για να ασκηθεί στις μεγάλες μητροπόλεις. Στην Ιταλία η πρώτη απόπειρα αυτού του είδους γίνεται και είναι στην διαδικασία τελειοποίησης της στο Μιλάνο. Πρόκειται για την πραγματοποίηση ενός «συστήματος χωροταξικής πληροφορικής» δηλ. ενός αρχείου με γραφικές και λογαριθμικές πληροφορίες, με βάση τις οποίες θα μπορούν να πραγματοποιηθούν όχι μόνο έρευνες χωροταξικού τύπου, (όπως ισχυρίζονται επίσημα οι υπεύθυνοι αυτού του σχεδίου) αλλά επίσης ειδικά γρήγοροι και αποτελεσματικοί έλεγχοι της κατανομής των κατοίκων στον χώρο της πόλης. Ας δούμε όμως πρώτα πώς λειτουργεί το σύστημα. Αυτό έχει κατ'αρχήν στην διαθεσί του μια τράπεζα γεωμετρικών στοιχείων που αντλούνται από την πληροφορικοποίηση όλων των γραφικών στοιχείων των χωροταξικών χαρτών των μητροπόλεων. Η ενημέρωση αυτής της τράπεζας γίνεται στην βάση των υποχρεωτικών πληροφοριών που κάθε κάτοικος θα πρέπει να δίνει σε κάθε μετακίνησή του. Αυτό το σύστημα διαθέτει επίσης ένα αρχείο δημογραφικό - υγιεινής που περιέχει όλες τις σχετικές πληροφορίες των κατοίκων. Η καταχώρηση γίνεται στην βάση της χωροταξικής κατανομής (στην συνοικία, τον δρόμο, το σπίτι κ.λ.π.) αλλά μπορεί επίσης να γίνει εύκολα με βάση, άλλα διαφορετικά στοιχεία, π.χ. μπορούν να γίνουν καταχωρήσεις με βάση το εισόδημα, την εργασία (ή την έλλειψη της εργασίας), τις επιχορηγήσεις κ.λ.π. Μέσα σε αυτό το σύστημα τελικά συρρέουν όλα τα στοιχεία που προέρχονται από διάφορα άλλα αρχεία (δήμου, σχολείου κ.λ.π.) αφού πρώτα επεξεργαστούν και διασταυρωθούν μεταξύ τους για τον εντοπισμό τυχόν λαθών ή ηθελημένων ψεύτικων στοιχείων. Το σημείο εκκίνησης είναι η απομνημόνευση του χώρου δια μέσου της μετατροπής του σε γραφικά στοιχεία. Αυτό γίνεται δια μέσου ενός εξειδικευμένου μηχανήματος το οποίο επιτρέπει την ηλεκτρονική καταχώρηση αυτών των στοιχείων που καλούνται στην συνέχεια δια μέσου γεωμετρικών συντεταγμένων. Όλα τα συλλεγμένα στοιχεία μπορούν έτσι με διαδικασίες που γίνονται συνεχώς και πιο απλές να προσφέρουν μία «εικόνα», σχεδόν τέλεια της πολεοδομικής διαρθρώσεως των περιοχών της μητρόπολης. Σε αυτό το σημείο τα διαφορα άλλα στοιχεία καλούνται ανάλογα με το πρόγραμμα που έχει επιλεγεί να καταχωρίσουν τον πληθυσμό στα πολεοδομικά τετράγωνα της πόλης. Για παράδειγμα μπορούν αμέσως να κάνουν ορατή σε μια

συγκεκριμένη ζώνη (αλλά και σε όλη την μητρόπολη) την ύπαρξη μιας ορισμένης κατηγορίας προσώπων σε σχέση με την ποινική, την πολιτική, την ιδεολογική τους κατάσταση, αλλά και την οικονομική, της υγείας τους, του χρώματος του δέρματος, της οικογένειας κ.λ.π. Τις μεγάλες δυνατότητες ελέγχου που αυτό το σύστημα θέτει στη διάθεση του συστήματος δεν μπορεί με κανένα τρόπο να τις υποτιμήσουμε. Η χρήση των στοιχείων γίνεται με ειδικά προγράμματα που επιτρέπουν την διαλογή, την αρίθμηση, την διάταξη σε κοινωνιολογικά στρώματα των δεδομένων. Έχουν δε ειδικά την δυνατότητα με «ζούμ» να φθάσουν μέχρι την εξακρίβωση ενός παράθυρου ή μιας πόρτας, ακόμη και μιας τρύπας στον τοίχο !!!

Πρακτικά οποιοδήποτε αρχείο που υπάρχει σήμερα (τροφοδοτούμενο από τα στοιχεία της ασφάλειας, των δημογραφικών απογραφών, από πράξεις της καθημερινότητας που όλοι είμαστε υποχρεωμένοι να διεκπεραιώνουμε για να πάρουμε ένα πιστοποιητικό ή μια άδεια οδήγησης) από την στιγμή που θα έχει κωδικοποιηθεί θα μπορεί να χωρικο-ταξινομηθεί οποιαδήποτε σειρά στοιχείων με σκοπό τον συνεχή και ικανό έλεγχο του πληθυσμού.

Εκτός από την πλευρά αυτή του ελέγχου που είδαμε μέχρι στιγμής, το σύστημα αυτό επιτρέπει και μια προοπτική λειτουργίας που δεν είχε καν υπολογισθεί μέχρι τώρα. Αυτή η μεγάλη μάζα των στοιχείων από την στιγμή που θα έχει καταναμεθεί χωροταξικά, θα μπορεί να επεξεργαστεί με τρόπο προοπτικό προβλέποντας μελλοντικές καταστάσεις. Δηλαδή θα επιτρέπει την πραγματοποίηση με μεγάλη ακρίβεια σχεδίων επανα-διοργάνωσης και επανα-κατανομής του πληθυσμού μέσα στον πολεοδομικό χώρο. Ο περιορισμός του να καθορίζονται οι κατηγορίες και οι διαχωρισμοί του πληθυσμού σχεδόν χαοτικά χωρίς λογική σχεδίαση γενικά και με ασφάλεια, θα αρθεί, και όλα τα παραπάνω θα γίνονται με ιδιαίτερη ακρίβεια και προβλεψιμότητα με την βοήθεια ποικίλων γραφικών απεικονίσεων. Αυτό το τελευταίο θα επιτυγχάνεται με ειδικά μηχανήματα τα γνωστά «plotter» τα οποία οδηγούμενα από υπολογιστή θα πραγματοποιούν με την μεγαλύτερη ακρίβεια και ταχύτητα την χαρτογραφία στην βάση προκαθορισμένων επιλογών και παραμέτρων. Με αυτόν τον τρόπο το αντικείμενο αυτών των χαρτογραφίσεων και σχεδίων θα μπορεί να μελετηθεί περαιτέρω, να επιλεγεί ή ακόμη διαμέσου γραφικών συνδέσεων, ταμπελών, διαγραμμάτων να μελετηθεί καλύτερα, προβλέποντας διάφορα πιθανά φαινόμενα και καταστάσεις. Δημιουργείται έτσι «θεαματικές καρτέλες» από χαρτογραφίες με βάση στοιχεία οικονομικο-κοινωνικής φύσης. Αυτά τα στοιχεία είναι πρακτικώς άπειρα, γιατί εξάγονται από την σύγκριση όλων των πιθανών ομάδων από τμές που μπορεί να πάρει κάποιο συγκεκριμένο φαινόμενο δίνοντας έτσι την δυνατότητα να παρθούν οι όσο το δυνατόν «σωστότερες» αποφάσεις.

Όλα αυτά τα σχέδια όπως είναι φυσικό κρύβονται κάτω από μια σειρά αθρών προθέσεων που χρησιμοποιούνται για να αποκρύψουν τις πραγματικές τους ικανότητες και χρήσεις. Για παράδειγμα ισχυρίζονται πως το σύστημα για το οποίο μιλάμε επιτρέ-

πει να αξιολογήσουμε με ακρίβεια το πρόβλημα των αποθεμάτων και της χρήσης των πρώτων υλών, της συντήρησης του εδάφους, της ορθολογικότερης χρήσης του χώρου κ.λ.π. πραγματοποιώντας έτσι με τον καλύτερο τρόπο την σχεδιοποίηση του εδάφους. Το οικολογικό άλλοθι είναι εμφανέστατο μα πρόκειται όμως, μόνο για «φλυαρίες κάλυψης» όπως ο καθένας μπορεί να καταλάβει.

Ο αγώνας εναντίον αυτών των προγραμμάτων ελέγχου δεν είναι εύκολος. Πρώτα απ' όλα γιατί δεν είναι ένα σύστημα σταθερά τοποθετημένο μέσα στο χώρο και τον χρόνο. Ένας μεγάλος αριθμός ερευνών και ενδιαφερόντων με έναν παράλληλα ακαθόριστο αριθμό τεχνικών, συντονίζονται προς αυτή την προοπτική και ιδιαίτερα συχνά όλα αυτά δεν είναι αποκλειστικά επεξεργασμένα για να χρησιμοποιηθούν από το πληροφορικό σύστημα για το οποίο μιλάμε. Αυτό ενισχύει ότι έχουμε πει εδώ και πολλές φορές, πως δηλ. η τεχνολογία αναπτύσσεται πάνω σε αυτήν την ίδια, «εκθετικά» αν μπορούμε να το πούμε έτσι. Μελέτες και έρευνες που κατευθύνονται προς ένα συγκεκριμένο σκοπό, είναι στην διάθεση των οποιονδήποτε που θέλουν να τις χρησιμοποιήσουν (που φυσικά πρόκειται για πρόσωπα που εργάζονται για λογαριασμό της εξουσίας) σαν στοιχεία βάσης για μακροχρόνια σχέδια, συχνά απρόβλεπτων αποτελεσμάτων και χρήσεων.

Σ' αυτό το σημείο δεν μπορούμε να απομονώσουμε αιτίες, ούτε να μελετήσουμε με ακρίβεια τα αποτελέσματα. Είμαστε μπροστά σε μεγάλα τεχνολογικά άλματα, ουσιαστικά απρόβλεπτα, που όμως απαιτούν οπωσδήποτε μια δράση εναντίον τους που θα έχει σίγουρα θετικά αποτελέσματα. Γιατί δεν είναι δυνατόν να προβλέψουμε σήμερα, ούτε τα θετικά επακόλουθα, ούτε τα αρνητικά αυτής της πορείας τους και ανάλογα να δράσουμε. Κατά την δικιά μας άποψη αυτού του τύπου τα προγράμματα είναι ακόμη στην αρχή της γέννησής των και η ικανότητά τους στην χρησιμοποίηση των «standards» είναι ακόμη χαμηλή. Πολλά από τα προβλήματά τους τα έχουν λύσει θεωρητικά αλλά όμως είναι ακόμη μακριά για μία οριστικά πρακτική εφαρμογή τους. Εμπόδια έτσι κάθε είδους εμφανίζονται μπροστά στην δυνατότητα μιας αποτελεσματικής δράσης ενάντια στην τεχνολογία. Κάθε καινούργιο εμπόδιο όμως άσχετα από τις αδυναμίες της δράσης μας γίνεται τουλάχιστον εμπειρία μπροστά στην αναμονή εμφάνισης κινημάτων ποιά ολοκληρωμένων που θα σταθούν με μεγαλύτερη δύναμη και αποτελεσματικότητα ενάντια στην τεχνολογική κυριαρχία.

ΟΜΑΔΑ ΕΡΕΥΝΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟ-ΚΩΔΙΚΟΠΟΙΗΣΗ

Μετάφραση από το περιοδικό «Anarchismo» - Οκτώβρης '87

από σελ. 14

ση που συνδυάζεται με την γενικότερη κρίση του νομισματοπιστωτικού συστήματος καθώς και την κρίση που δημιουργούν οι παγκόσμιες πληθωριστικές τάσεις, οι ειδήμονες οικονομολόγοι της μαρξιστικής ιδεολογίας κάνουν για άλλη μία φορά προβλέψεις περί ύστατης φάσης του καπιταλιστικού συστήματος και επερχόμενο θεαματικό επαναπροσδιορισμό του ρόλου της εργατικής τάξης.

Οι ανυπέρβλητες αδυναμίες του ιστορικού υλισμού στο να ερμηνεύσει τόσο τη φύση της ιστορίας - μια και δεν μπορεί να ερμηνευτεί με την έννοια της λέξης - όσο και τη δικαιολόγηση ιστορικών αναγκασιούτων που ποτέ δεν ήρθαν, για το μόνο που μας έχουν πείσει είναι η χρεοκοπία της ιδεολογίας του με άμεση επίδραση τη θέση και στάση όλων των μαρξιστικών - λεβινιστικών αριστερών καθεστώτων και κινημάτων στην ιστορία. Ο καπιταλισμός δεν μπορεί να καταρρεύσει από μόνος του υπακούοντας στο μεταφυσικό κανόνα της ανάγκης μετατροπής των παραγωγικών σχέσεων και στη θεωρία της διαρκούς εξαθλίωσης. Η καταστροφή του καπιταλισμού - με την θετική έννοια και όχι αυτή του ιστορικού φαινομένου της κρατικής του καρικοσύνης - αν ποτέ γίνει, θα είναι έργο της γνήσιας και υγιούς ανατρεπτικής δράσης μιας επαναστατημένης κοινωνίας διεπόμενης από τις αρχές αυτοδιάθεσης και αυτοπροσδιορισμού της, τις αρχέγονες δηλαδή αξίες του Αναρχικού Λόγου, της Αναρχικής Πράξης.

Γνωρίζοντας τη σχετική αρθρογραφία αναφορικά με τον αγωνιστή Μιχάλη Πρέκα και τις ανάλογες τάσεις και ερμηνείες που κατά καιρούς έχουν διατυπωθεί (το μόνο σίγουρο για μας είναι πως αρκετές απ αυτές βρίσκονται μέσα στα πλαίσια της εσκεμμένης ανακρίβειας και κακεντρέχειας) θα προσπαθήσουμε, με αφορμή τη συμπλήρωση 2 χρόνων από τη δολοφονία του, να δώσουμε ξεκάθαρη την άποψή μας, σαν Ένωση Αναρχικών, σε σημεία που θεωρούμε αναγκαία τη διευκρίνησή τους για τη θέση και στάση μας, αλλά και σαν χρέος στην ακεραιότητα της μνήμης του.

Είναι περίεργη και εύκολα παρεξηγήσιμη η τακτική της επιμονής όσων, προκειμένου να μορφώσουν τη θέση τους απέναντι στο είδος της πρακτικής του Μιχάλη Πρέκα, θέλουν να στέκονται στο γνωστό «δίλημμα»: οργανωμένο αντάρτικο πόλης, ή αγανακτισμένος «ποινικός»;

Η παράνομη δράση του, συνυφασμένη με το μέγεθος της απόφασης για ανυποχώρητη και οριστική ρήξη με κάθε μορφή διαπραγματεύσεως με το καθεστώς είναι αυτό που τον χαρακτηρίζει και όχι το αν ήταν μέλος ένοπλης οργάνωσης και ποιας, ή το αν ήταν τελικά «ποινικός» και πόσο. Αυτή λοιπόν η ρήξη, καθολική, πέρα για πέρα συνειδητή, είχε συντελεστεί ήδη απ' τη νεαρή ηλικία του μέσα στα μπουντρούμια της Αίγινας, της Βουλιαγμένης, της Πάτρας και του Κορυδαλλού και φανερώθηκε σ όλη της τη διάσταση με το γεγονός της εκτέλεσής του απ τους πληρωμένους δολοφόνους των ΕΚΑΜ.

ΣΕ ΜΑΚΑΒΡΙΟ ΤΟΝΟ: Η ΤΥΜΒΩΡΥΧΙΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Τυμβωρύχος (ουσιαστικών) = ο ορύσσαν τάφους και σιλών αυτών

τυμβωρυχώ (ρήμα) (1) = ορύσσω τάφους και σιλών αυτών

(2) = (επί ναίης) ανορύσσω τάφον και τρώγω πτώματα.

(3) = δυοφημώ αποθανόντα

Η τυμβωρυχία μπορεί να χωριστεί σε τρεις κατηγορίες, όχι τόσο από άποψη ιστορική όσο από την άποψη του κινήτρου.

Η πρώτη μεγάλη κατηγορία γινόταν με σκοπό το κέρδος και αφορούσε την σύληση τάφων οι οποίοι ανήκαν σε βασιλιάδες, αρχιερείς και γενικά ανθρώπους πλουσίους. Η τυμβωρυχία γινόταν από συμμορίες ανθρώπων οι οποίοι για τα δεδομένα της εποχής μπορούμε να θεωρήσουμε ότι εμπορεύονταν από ανατρεπτικές ιδέες και αυτό γιατί η τυμβωρυχία εκτός από ποινικό αδίκημα ήταν και θρησκευτική αμαρτία.

Εξ ορισμού λοιπόν ο τυμβωρύχος έπρεπε να ήταν άθεος ή τουλάχιστον ασεβής.

Η τυμβωρυχία ξεκίνησε από την αρ-

χαία Αίγυπτο όπου οι θρησκευτικές δοξασίες περί της «μετά θάνατον ζωής» απαιτούσαν ο νεκρός να θάβεται με τα αγαθά του τα οποία θα του χραισμούσαν και στον άλλο κόσμο (όπου προφανώς εξακολουθούν να λειτουργούν οι νόμοι του χρήματος).

Εκτός από την Αίγυπτο, η συνήθεια να θάβονται οι νεκροί με τους θησαυρούς τους υπήρξε και αλλού και έτσι το φαινόμενο της τυμβωρυχίας μπορούμε να το χαρακτηρίσουμε παγκόσμιο.

Αυτές οι απόψεις παρά την φθορά του θρησκευτικού συναισθήματος εξακολουθούν να υπάρχουν ακόμα και σήμερα διάχυτες στην λαϊκή μνήμη (π.χ. όταν λέμε για κάποιον «αυτός νομίζει ότι θα τα πάρει μαζί του»).

Απο την εμφάνιση της σύγχρονης επιστημονικής έρευνας κατά την διάρκεια της αναγέννησης και μέχρι σχεδόν τα μέσα του περασμένου αιώνα η εκκλησία απαγόρευε τις ιατρικές μελέτες που απαιτούσαν πτώματα. Οι επιστήμονες λοιπόν για να μελετήσουν τα μυστήρια του ανθρώπινου σώματος κατεφύγαν στην τυμβωρυχία. Αυτή είναι η δεύτερη μεγάλη κατηγορία που για

σκοπό της είχε την γνώση. Η κατηγορία αυτή δεν υπάρχει πλέον σήμερα διότι σύντομα οι επιστήμονες απέκτησαν το δικαίωμα να πειραματίζονται επί ζώντων και νεκρών.

Τρίτη μεγάλη κατηγορία τυμβωρυχίας που αποτελεί σχετικά σύγχρονο φαινόμενο είναι η τυμβωρυχία με σκοπό το πολιτικό κέρδος.

Σε αυτού του είδους την τυμβωρυχία επιδίδονται διάφορες πολιτικές παρέες (που τις αποτελούν διάφορα, συνήθως μη-επαναστατικά, αλλά σκέτα υποκείμενα) και πρώην ομάδες οι οποίες έχουν σχετική συνάφεια με νεκροταφεία μία και οι ίδιες είναι πολιτικά «νεκρές» ή βρίσκονται σε νεκροζώντανη κατάσταση (ζόμπι, θρυκάλακες κλπ). Είτε είναι, τέλος, ημιθανείς επιτροπές που τις αποτελούν κλινικά νεκρά μέλη τεθνεόντων οργανώσεων (Φραγκενστάιν)

Οι τυμβωρύχοι της τρίτης κατηγορίας μην έχοντας τους ηθικούς διαταγμούς των άλλων τυμβωρύχων και αφού δεν αντιμετωπίζουν τους κινδύνους που αντιμετώπιζαν οι προκατοχοί τους έχουν βεβαίως αποθρασυνθεί.

Απο την περσινή εκδήλωση στην Καλογρέζα.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΙΧΑΛΗ ΠΡΕΚΑ

Για να καταλάβουμε τα παραπάνω, θάταν ίσως αρκετό να δούμε, να εννοήσουμε τις «προοπτικές» που διανοίγονται, την τύχη που περιμένει τον κάθε ανήλικο κατάδικο, γαλουχημένο στα γνωστά πατροπαράδοτα έθιμα των «σωφρονιστικών καταστημάτων». Η τελική εξόντωση σε κάποιο κελί μετά από επανειλημμένες και πολύχρονες φυλακίσεις, η κατάντια του χαφιεδισμού και της άμεσης εξάρτησης από τους κανόνες ζωής που επιβάλλουν τα σχέδια της ασφάλειας, η πρέζα και τα συνακόλουθά της, η εξαθλίωση του κοινωνικού περιθώριου είναι οι κυριότερες κατευθύνσεις «επαγγελματικού προσανατολισμού» που έπονται της «σωφρονιστικής μεταχείρισης».

Ο Μιχάλης Πρέκας (απευθυνόμαστε στους χρήσιμους ηλίθιους) δεν ακολούθησε ποτέ αυτήν την νομοτέλεια. Αρνήθηκε την εξαθλίωσή του και αντιστάθηκε με το μεγαλύτερο κόστος. Μπροστά στην ηττοπάθεια και τα μοιρολόγια των «καλών» και «αδικημένων» ενάντια στους «κακούς» ένοιωθε αηδία, η δολοφονικότητα του κράτους γιαυτόν δεν ήταν το αφηρημένο αντικείμενο πολιτικής ανάλυσης ή ξεδιάντροπης ρομαντικής φιλολογίας. Ούτε ήταν ο ανυπεράσπιστος αποδιοπομπαίος λούμπεν που είχε την ατυχία να μην μπορέσει να

γευτεί τις χαρές ενός νόμιμου εναλλακτικού τρόπου ζωής. Αλλωστε και ο υπερβάλλων ζήλος των διωκτικών αρχών δεν αφήνει περιθώρια να δικαιολογηθεί κάτι τέτοιο.

Ο αγωνιστής Μιχάλης Πρέκας ήταν κατ' επιλογή ένοπλος παράνομος, άρρηκτα δεμένος με τις δικές του προσωπικές ηθικές αξίες της ελευθερίας, της αντιστασιακής, της ατομικής εξέγερσης. Αξίες που υπερασπίστηκε μέχρι τα έσχατα όρια της ζωής του, κρατώντας μία στάση που κανένα περιθώριο δεν αφήνει για ποικιλότροπες ερμηνείες.

Η καθολική και με κάθε μέσο σύγκρουση με κάθε μορφή εξουσίας, δεν μπορεί παρά να είναι επαναστατική πράξη με αναμφισβήτητο περιεχόμενο την ελευθερία. Η ελευθερία δεν είναι δικαίωμα που επιδιώκουμε την νομοθετική του ρύθμιση. Δικαίωμα στην ελευθερία έχουν μόνο όσοι μπορούν έμπρακτα να το κατακτήσουν.

Η ζωή δεν μετριέται στα ποσοστά πράσινου και στους δείκτες κατανάλωσης, η ζωή είναι η αιτία της δημιουργίας. Η αντίσταση στο καθεστώς δεν είναι προνόμιο που αξιώνει κανείς περιμένοντας την αναγνώρισή του, αλλά πράξη συνειδητής υπέρτατης δημιουργίας, με γνήσιο δηλαδή αίτιο την ίδια τη ζωή.

Η τακτική τους είναι να προβάλουν άτομα, εν ζωή άσχετα από αυτούς και πρακτικές που δεν τους ανήκουν με σκοπό να αποκομίσουν έστω και το ελάχιστο πολιτικό κέρδος. Έστω και μία αράδα σε κάποια εφημερίδα. Κατόπιν το πολιτικό αυτό κέρδος μεταφράζεται σε ψήφους (π.χ. από 512 σε 516=4 ψήφοι κέρδος).

Ιδιαίτερα σήμερα που πλησιάζουν εκλογές οι τυμβωρύχοι της τρίτης κατηγορίας είναι αποφασισμένοι να ανοίξουν όποιο τάφο βρουν μπροστά τους και να εκτελέσουν οποιαδήποτε σκύλευση νεκρού. Συμπερασματικά λοιπόν σε προεκλογικές περιόδους πρέπει να λαμβάνονται ιδιαίτερα μέτρα προστασίας των νεκρών.

Και με αυτή την μικρή αναφορά στους ψηφοθήρες (γνωστούς και σαν ύαινες) θα κλείσουμε τό άρθρο μας σχετικά με την τυμβωρυχία, ελπίζοντας μετά τον επικείμενο εκλογικό καταπονησμό τους να αποκηρύξουν τις νεκροφιλικές τους συνήθειες.

